

Želiezovský spravodajca

93701@pobox.sk

VIII. ročník, december 2007

Mestské noviny

cena: 10,- Sk

Väčšina z nás je presvedčená, že chceme len to najlepšie.

My, ľudia, máme na život rozdielne názory, no-
síme v sebe rôzne predstavy a túžby. Na tomto svete
nenájdeme dvoch rovnakých ľudí, ani v jednej rodine
nie je úplná zhoda názorov na všetko. Každý z nás si
život predstavuje trochu inak a inak si svoju vôľu aj
uplatňuje.

Stvoriteľ nám - „korunke tvorstva“ - dal zámerne
slobodnú vôľu. Som presvedčený, že možnosť realizá-
cie našej slobodnej vôle dáva zmysel tomuto svetu, je
hlavným zámerom a teda vôľou stvoriteľa. Bez daru
slobodnej vôle by sme nemohli byť plnohodnotnými
ľuďmi. Myslím si, že je nevyhnutným prostriedkom
nášho dozrievania a dospievania. Máme takto mož-
nosť na vlastnej koži si vyskúšať, čo tá naša ľudská
vôľa, to naše ľudské chcenie spôsobí. Malému dieťaťu
je zbytočné hovoriť: „Nedotýkaj sa šporáka, popáliš
sa.“ Ono si to musí skúsiť na vlastnej koži, bez takejto
možnosti by sa nerozvíjalo a nemohlo by dospieť.
A tu sa k slobodnej vôli v duchu karmického zákona
(akcie a reakcie) pridružuje automaticky osobná zod-
povednosť vo forme nutnosti znášať dôsledky svojho
konania, rozhodnutí a vôle. Jedna bez druhej by plo-
dila neporiadok a nespravodlivosť. Tu by som skromne
poznamenal, že sme dostali osobnú a nie kolektívnu
slobodnú vôľu a tak nemáme ani kolektívnu zodpo-
vednosť, alebo inak, kolektívnu vinu.

Poslanci a ja sme od Vás, Želiezovčanov, dostali
poverenie rozhodovať o veciach verejných. Je priro-
dzené, že my trinásti máme rozdielne vôle a názory
na prítomnosť a budúcnosť Želiezovca, môžeme
a mali by sme však svoje názory a vôľu uplatňovať
dobromyseľne a konštruktívne. Aj keď sme ešte úplne
nedozreli na „lásku k blížnemu“, pokúšame sa „s odre-
tými ušami“ meniť všeobecne zaužívaný politický boj
protivníkov na dobromyseľnú spoluprácu pri zacho-
vaní úcty a rešpektovaní partnerov. Niektorí z nás si
práve toto neželajú, alebo na to zatiaľ nedozreli. Je to
ich slobodná vôľa, nehnevajme sa za to na nich, oni si
to ešte musia odskúšať.

V priebehu tohto roka sme zažili niekoľko búrok
a zlomov, odstránili sme však ohrozenie ozdravným
režimom a nútenou správou. Konečne môžeme v roku
2008 začať s výrazným budovaním mesta. Ťažisko
našej práce sa tak môže z hľadania optimálnej štruk-
túry, personálneho obsadenia a vzťahov, presunúť na
realizáciu programu rozvoja mesta a kultúrnej kraji-
ny. Urobím, čo je v mojich silách, aby sme postúpili na
našej ceste čo najďalej.

Prajem Vám všetkým láskyplné Vianoce.

Pavel Bakonyi, primátor mesta

**VÁŽENÍ ČITATELIA ŽELIEZOVSKÉHO SPRAVODAJCU!
V MENE SPOLUPRACOVNÍKOV A VYDAVATEĽA,
SAMOSPRÁVY MESTA ŽELIEZOVCE,
VÁM PRAJEME LÁSKYPLNÉ, POKOJNÉ PREŽITIE
VIANOČNÝCH SVIATKOV, V NOVOM ROKU PEVNÉ ZDRA-
VIE A MNOHO OSOBNÝCH A PRACOVNÝCH ÚSPESHOV.
REDAKCIA**

Tajomstvom Vianoc je láska...

Je všeobecnou skúsenosťou, že ako sa
dni skracujú, tak sa kráti aj svetlé chvíle.
Otupením živiacich lúčov slnka a svetla
akoby aj naše myšlienky sa stávali temnej-
šími. Takto ku koncu roka pociťujeme aj
počas všedných dní väčší zhon: koncoročné
uzávierky, upratovanie, príprava darčiekov,
nakupovanie. Každý sa niekam ponáhľa,
uháňa. Potom sa niečo stane. Zapálime
prvú adventnú sviecu a niečo sa zmení. Pri-
bližujúci sa sviatok, Vianoce, začína čoraz
viac osvetľovať túto veľkú tmú. Mihajúce sa
svetielka sviečok: zlaté, strieborné, sneho-
biele. Len raz do roka. Do srdca sa nasťahuje
príjemné teplo, duše pozlacuje láska.

→2.str.

Pokojné sviatky

Opäť prichádzajú Vianoce a nový
rok. Dianie okolo nás sa spomalí,
žiaľ, len na niekoľko dní. Opakujem
si to, azda aj pre seba... aspoň teraz,
cez sviatky sa usmejme aj na ľudí,
ktorých nepoznáme. Dotknime sa
a podajme ruku svojim priateľom.

Doma pohľadme tváre tým, kto-
rých úprimne máme radi. Bez hanby
pobozkajme ruky tým, ktorým osobne
ďakujeme za život – ak ešte žijú, ak
už ešte nie je neskoro.

Skúsme nájsť to - čo z generácie
na generáciu hľadáme – pokoj v du-
ši.

Príjemné prežitie sviatkov a šťastný
nový rok.

S úctou viceprimátor

Pavel Polka

Tajomstvom Vianoc je láska...

1. str. →

Čakáme na príchod Vianoc, na láskyplné ticho. Lebo tajomstvom Vianoc je láska. Usilujeme sa milovať, pri pohľade do svojho vnútra, vidiac iných. Láska dáva nášmu životu opodstatnenie, živí sa z poznania, že niekto nás potrebuje. Z tohto pocitu sa duša nakŕmi a odovzdáva radosť druhým. Bože, ako je to ťažké! Ako ťažko vieme milovať jeden druhého, vážiť sa navzájom, byť zhovievavý, vedieť odpustiť! Zrieknutím, obetavosťou, drobnými krokmi postupujúc v živote a tešiť sa z neho! Bolo by dobré naučiť sa konať v prospech druhých bez zvláštnych očakávaní. Robiť malé veci, dávať, namiesto toho, že by sme chceli všetko dostať. Budme k sebe lepší, aspoň trochu! Alebo aspoň sa o to pokúsme, a možno v jednu noc alebo naozaj zostúpi na zem.

Prajem vám všetkým, aby vaše sviatky skrášľila láska a s ňou súvisiaci pokoj! Aby tento sviatočný čas, či ho už strávite sami, alebo v kruhu svojich blízkych, naplnil vaše srdcia milosťou!

Katarína Mocsyová

Vianočné posolstvo 2007 Výzva na zmierenie

Sme v prvom rade ľudia. Sme otcovia, matky, deti. Máme tu určený svoj čas. Svoj určený priestor. Až potom sme obyvatelia svojich miest, svojich krajín.

Národy majú expandovať do hĺbky a do výšky. Nie do šírky.

Naše korene sa musia stať našou korunou. Niektoré stromy stoja osamotene. Konáre ďalších stromov sa dotýkajú v spoločných poryvoch.

V prvom rade sme ľudia.

Podajte si preto ruky na znak zmierenia. Národy nežijú len zo svojej minulosti, ale aj zo svojej budúcnosti.

☞

Ďalší priestor na revitalizáciu...

Často sa v súčasnosti spomínajú nedostatočne využívané miesta na území mesta, lokality, ktoré akoby nikomu nepatrili, o ktoré sa nikto nestará. Pritom v niektorých prípadoch by viac ako peniaze bola potrebná ochota a v európskom žargóne tak často spomínané partnerstvo – obyvateľov a mesta.

Jednou z takých lokalít, ktoré by spolupráca obyvateľov a samosprávy mohla povzniesť, je neudržiavaná zelená plocha pri prepojení chodníku medzi lokalitou Čikókert a centrom mesta, vedľa areálu Family Fantázia. Krásne stromy, pokojné prostredie so zabráneným prístupom – teda aspoň snahou o to – pre motorové vozidlá, s výnimkou občasných zásobovania blízkej reštaurácie, vytvárajú mimoriadne bohaté možnosti na zriadenie malého parku na oddych a príjemné posedenie blízko centra, avšak v pokoji a tichu. Mohla by to byť oáza pokoja medzi centrom mesta a zaplnenou lokalitou Čikókert.

Všetko, čo je k tomu potrebné, je spolupráca alebo súhlas vlastníkov pozemku, ochota občanov a pomoc mesta. Nájde sa v meste skupina občanov, občianske združenie alebo aspoň niekoľko odhodlaných, ktorí po vzore miestnej organizácie Jednoty dôchodcov na Slovensku, úspešne realizujúcej projekt rekonštrukcie detského ihriska na Hviezdoslavovej

ulici s podporou Konta Orange, by pristúpili k revitalizácii tohto kúska územia mesta? Ak budú šikovní, možno aj s pomocou rôznych nadácií, ako sa to podarilo našim dôchodcom. Dokázali, že v Želiezovciach to nie je prázdna fráza, že sa máme čo učiť od starších. Robíme to? (ev)

Zóna Vrbovec?

Takmer stredom Želiezoviec preteká potok Vrbovec. Jeho momentálny vzhľad je nevábný, je zarastený plevelnými rastlinami, jeho brehy sú neprístupné.

Vedenie mesta uvažuje o nasadení vzrastlých stromov a porastov na jeho brehoch, ktorými by sa vytvorili tône, vznikla by určitá bioklíma. Takto nebude podporovaný

rast menej hodnotných vodných burín.

Veríme, že v letných páľavách by na tomto zatiaľ nevyužívanom priestore takýmto spôsobom vzniklo miesto na hranie s deťmi, rodinný oddych. Zo „Zóny Vrbovec“ by sa mohla stať, nielen pre tamojších obyvateľov, prechádzkovo-rekreačná oáza.

(papp)

Novembrové zasadnutie – príprava na schválenie rozpočtu

Mestské zastupiteľstvo v Želiezovciach sa zišlo na svojom 11. riadnom zasadnutí 29. novembra. Poslanci schválili 4. zmenu rozpočtu mesta na tento rok v oblasti bežného, kapitálového rozpočtu i finančných operácií. Zmenené boli aj rozpočty oboch základných škôl a rozpočet Veposu. Poslanec Gabriel Melczer vyjadril práve v rozprave k tomuto bodu pochybnosti o oprávnenosti zmeny rozpočtu tejto rozpočtovej organizácie, ktorá bude

od začiatku roka pôsobiť ako spoločná firma mesta a investora, spoločnosti ESpinn pod názvom Eurospinn, s.r.o. Riaditeľ podniku Viliam László v tejto súvislosti informoval poslancov, že zmena rozpočtu je podmienená tým, že Vepos získal z vlastnej iniciatívy nové zákazky, ktoré – vzhľadom na to, že je rozpočtovou organizáciou – tvorili príjem mestského rozpočtu a do hospodárenia podniku sa mohli premietnuť iba zmenou jeho rozpočtu.

Poslanci sa zaoberali návrhom rozpočtu mesta na budúci rok, podali niekoľko pripomienok. Konečnú verziu rozpočtu však na tomto zasadnutí neschválili. Zobrali na vedomie návrh rozpočtu Mestskej knižnice na budúci rok. Zastupiteľstvo sa zaoberalo žiadosťou o udelenie súhlasu k investičnému zámeru výstavby dvoch malých vodných elektrární na železovskom úseku Hrona, ktorú zobralo na vedomie, a prijalo ďalšie uznesenie, podľa ktorého,

na základe dostupných informácií, neuvažuje s podporou takejto výstavby. V ďalšej časti MsZ rozhodovalo o predaji mestských pozemkov v prípade žiadostí firmy Fábik, s.r.o. a Západoslávská energetika, a.s. Poslanci sa zaoberali správou o plnení uznesení zastupiteľstva a svojich predchádzajúcich interpelačných pripomienok. Schválili predĺženie poverenia Viliama Lászlóa vo funkcii štatutárneho zástupcu podniku Vepos. (ek)

Projekty spoločné (na nehnuteľnosti, ktoré nie sú vo vlastníctve mesta)	
2.1.2. Rozvoj euroregiónu ISTER - GRANUM - so spoluúčasťou mesta	35 000
3.3.1. Rekonštrukcia Kostola sv. Jakuba	3 000
3.3.4. Rekonštrukcia kaplnky Esterházyovcov	1 200
4.3.1. Zachovanie biodiverzity - biokoridory, biocentrá, lužný les, opt. využitie PPF,LPF	12 000
1.3.6. Rekonštrukcia (NsP) - jednoduchá chirurgia + špecializované zdravotnícke zariadenia	3 000
1.3.9. Výstavba lodenice na Hrone	1 600
1.3.12. Nábrevie Hrona - prírodná pláž, lodenica, areál putujúcich podujatí (expo)	9 000
1.1.3. Výstavba malého cestného obchvatu mesta	25 000
1.1.4. Výstavba cyklistických chodníkov	7 000
1.4.4. Rozvoj informatizácie obyvateľstva - vysokorýchlostný internet - optokábel	5 000
SPOLU	101 800
Projekty iných subjektov (ktoré sa mesta týkajú)	
4.1.1. Výstavba vodojemu Želiezovce - Sikenička	10 000
4.1.2. Výstavba diaľkového vodovodu Želiezovce - Šahy	25 000
4.2.1. Prestavba kotolní na alternatívny zdroj vykurovania - biomasu	55 000
4.2.2. Výstavba veterných elektrární	100 000
1.1.5. Výstavba veľkého cestného obchvatu mesta	0
4.1.3. Dobudovanie kanalizačnej siete v meste a intenzifikácia ČOV	190 000
SPOLU	380 000
Projekty euroregiónu ISTER - GRANUM (so spoluúčasťou mesta)	
5.1.1. Výstavba mostov na Ipľy	7 300
5.1.2. Cestujúci Euroregión - hromadná doprava	200
5.1.3. Výstavba mostov na Dunaji	1 800
5.2.1. Turistická informačná sieť	1 200
5.2.2. Aktívna turistická cesta	400
5.2.3. Tematické turistické cesty (stredovek, víno, ovocie, prírodné parky, mlyny, železničky)	6 900
5.3.1. Nemocnica / regionálna reforma zdravotníckych zariadení a služieb	15 000
5.3.2. Rozvoj civilnej sféry (ISTER - PRESS), Samoobslužný euroregión	1 800
5.3.3. Expo Pilis - Hron (každoročné výstavné trhy producentov E.R. v Želiezovciach)	400
SPOLU	35 000

Analyzovali región, určili víziu

Záverečné pracovné stretnutie v rámci prípravnej fázy programu LEADER v Dolnohronskom regionálnom združení (DRZ) sa konalo dňa 29.11.2007 na Mestskom úrade v Želiezovciach. Na stretnutí sa zúčastnilo 28 predstaviteľov rôznych oblastí života v regióne – samosprávy, neziskového sektora, podnikateľov a odborníkov na regionálny rozvoj. Na stretnutí odznali aktuálne informácie o priebehu projektu, možnosti ďalšieho postupu v spracovaní stratégie, schválení Programu rozvoja vidieka, prítomní načrtli víziu rozvoja DRZ, spracovali jeho problémovú a SWOT- analýzu.

Za kľúčové problémy boli označené: vandalizmus a pocit nebezpečenstva, narušenie hodnôt, zanedbané životné prostredie, málo využitý potenciál pre cestovný ruch, chýbajúce služby, neprispôsobiví Rómovia, nezabezpečené čistenie odpadových vôd, zanedbaná komunikačná sieť, nedostatok pozitívnych podnetov (hlavne pre mladých), nedostatok pracovných príležitostí v mieste bydliska, slabá propagácia územia, nedôvera občanov v pozitívne zmeny, slabá vzdelanostná úroveň zostávajúcich obyvateľov.

Strategický cieľ rozvoja sformulovali účastníci takto: Dolnohronský región do roku 2015 dosiahne významné zlepšenie stavu životného prostredia a zvýšenie vzdelanostnej úrovne obyvateľov, pre ktorých bude dostatok pracovných príležitostí priamo v mieste bydliska.

Spracoval (ck)

Komisia opäť rozdávala dotácie

Dotačná komisia mesta zasadala opäť v polovici októbra a rozhodla o pridelení ďalších dotácií z mestského rozpočtu, spolu vo výške 512 452 korún.

Schválené žiadosti:

- pre Neinvestičný fond Čistý prameň na projekt V očakávaní Vianoc podpora vo výške 49 062 Sk (celkové náklady

84 062 Sk)

- pre občianske združenie Blue Art na projekt Kultúra na virtuálny dotyk podpora vo výške 48 500 Sk (celkové náklady 87 300 Sk)

- pre občianske združenie Želiezovské hlasy – Zselízi hangok na projekt Harmonia Sacra Danubina podpora vo výške 6500 Sk (celkové náklady

6500 Sk)

- pre združenie rodičov pri ZŠ Želiezovce na projekt Bezpečne a veselo pri hre podpora vo výške 92 390 Sk (celkové náklady 92 390 Sk)

- pre ZŠ Želiezovce na projekt Tvorivé dielne – netradičná forma Vianoc podpora vo výške 16 000 Sk (celkové náklady 16 000 Sk)

- pre Mestský športový klub Želiezovce na športovú činnosť podpora vo výške 250 000 Sk (celkové náklady 355 465 Sk)

- pre miestnu reformátsku cirkev na generálnu rekonštrukciu objektu podpora vo výške 50 000 Sk (celkové náklady 152 259 Sk).

Spracoval (ek)

Naša knižnica hostila medzinárodný zraz knihovníkov

V polovici novembra sa v Mestskej knižnici v Želiezovciach uskutočnilo odborné stretnutie knihovníkov za účasti asi 35 pracovníkov miestnych, mestských a regionálnych knižníc z oboch strán slovensko-maďarských hraníc. Najskôr sa prítomní zúčastnili na slávnostnej vernisáži putovnej výstavy výtvarných prác detí z mesta Érd. Pred blokom venovaným profesionálnej výmene skúseností hosti privítala viceprimátorka mesta Katarína Mocsyová. Želiezovskú knižnicu predstavila riaditeľka Jana Beníková. Riaditeľ knižnice vo Váci predniesol príspevok o význame práce s regionálnymi dokumentmi v knižniciach, v rámci ktorého navrhol aj konkrétne formy spolupráce knižníc. Po diskusii na túto a ďalšie témy si účastníci pozreli pamätihodnosti mesta – park a kaštieľ Esterházyovcov, Pamätnú izbu Franza Schuberta, Sacherov dom a kostol. Návšteva pamiatok bola sppestrená výkladom viceprimátora Pavla Polku.

Stretnutie, na ktorom sa želiezovskí hostitelia ujali svojej role na výbornú, poslúžilo na zviditeľnenie mesta v regióne i aj ako fórum výmeny skúseností v práci s regionálnymi zbierkami v knižniciach. *(ck)*

Kontrolór ešte nebude

Do stanoveného termínu nebola podaná ani jedna prihláška na pracovné miesto hlavného kontrolóra mesta Želiezovce. Novembrový termín bol už druhým, keďže v prvom kole bola voľba kontrolóra taktiež neúspešná. Poslanci teda ešte v lete upravili požiadavky, avšak očakávaný výsledok sa nedostavil, za kontrolóra sa nikto neprihlásil. Tentoraz poslanci podmienky nezmenili, rozhodnutie odročili na decembrové zasadnutie. Na novembrovom zasadnutí sa hovorilo aj o možnosti obsadenia tejto funkcie spoločným kontrolórom pre viac obcí. V každom prípade potreba hlavného kontrolóra pre mesto začína byť naliehavá, pretože jeho vyjadrenie je potrebné k záverečnému účtu mesta. O ďalších udalostiach budeme informovať v januárovom čísle.

(ek)

Mesto sa pripravuje na vstup do Európskeho zoskupenia územnej spolupráce Ister-Granum

Európske zoskupenie územnej spolupráce (EZÚS, European Grouping of Territorial Cooperation – EGTC) umožňuje podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 1082/2006/ES, schváleného 5. júla 2006 regionálnym a miestnym samosprávam z rôznych členských štátov EÚ vytvárať cezhraničné zoskupenia - združenia s právnou subjektivitou.

Zoskupenia budú môcť organizovať a manažovať cezhraničnú, nadnárodnú alebo medziregionálnu spoluprácu buď s alebo bez finančného príspevku od EÚ. Zoskupenie si bude môcť vytvoriť vlastnú štruktúru, mať zamestnancov. Príkladom spolupráce môže byť cezhraničná doprava alebo zdravotnícke služby, manažovanie projektu alebo programu z časti financovaného ERDF (Cieľ územná spolupráca), alebo manažovanie projektu v rámci rámcového programu pre výskum a vývoj. Zoskupenia

môžu založiť regionálne a miestne authority, centrálné vlády, orgány riadené verejným právom alebo aj združenia. Členovia musia byť aspoň z dvoch členských štátov EÚ, v prípade, že ide o spoluprácu cez vonkajšie hranice EÚ, krajina, ktorá nie je členom EÚ, musí mať takú legislatívu alebo také dohody s členskými štátmi, ktoré takúto spoluprácu dovoľujú.

Na septembrovom zasadnutí primátora a starostov obcí združených v Euroregióne Ister-Granum odznela informácia o zámere vytvorenia Európskeho zoskupenia územnej spolupráce Ister-Granum s ručením obmedzeným. Riaditeľ Rozvojovej agentúry Euroregiónu Ister-Granum Gyula Ocskay: Európske zoskupenie územnej spolupráce je úplne novou právnou formou, niečo medzi medzi neziskovou organizáciou a akciovou spoločnosťou. Nariadenie EPaR predstavuje rámec, ktorý musí

mať podporu v národných legislatívach. V Maďarskej republike bol 7. júla 2007 prijatý zákon č. XIXC/2007 o európskych zoskupeniach územnej spolupráce. Národná rada SR má podobný zákon prerokovať v mesiacoch október–november, kedy sa očakáva aj schválenie návrhu. Samosprávy na slovenskej strane hraníc po prijatí zákona NR SR môžu uznesením svojich zastupiteľstiev vyjadriť súhlas s pripojením obce/mesta k EZÚS Ister-Granum. Legislatívna pripravenosť je v takom štádiu, že po odsúhlasení všetkými MsZ a OcZ môže byť toto zoskupenie medzi prvou desiatkou vzniknutých EZÚS v EÚ, čo by jej predstaviteľom zabezpečilo miesto v pripravovanej Európskej rade EZÚS, s tým súvisiacou lobingovou pozíciou a možnosťami najmä v súvislosti s nasledujúcim programovacím obdobím po roku 2013.“

(ev)

11. ročník Ondrejského jarmoku najúspešnejším v novodobej histórii

Už letmý pohľad na Mierovú a časť Komenského ulice v piatok 23. novembra popoludní oprávňoval tvrdiť, že 11. ročník Ondrejského jarmoku bude úspešnejší, než ten minulý. Krásne počasie, množstvo kupujúcich i predávajúcich...

Dôvodom bolo najmä to, že počas tohto víkendu sa na Slovensku nekonali žiadny iný jarmok. Ako konštatovali členovia jarmočného štábu, ktorý tvorili za-

Predávajúci boli z rôznych kútov Slovenska, najvzdialenejší z Košíc a Kežmarku, 23 predávajúcich bolo vietnamskej národnosti, ponúkali najmä textilné výrobky a obuv. Veľkú časť predávajúcich tvorili drobní výrobcovia bytového textilu, odevných, drevených a košíkárskych a iných výrobkov rôznej umeleckej a úžitkovej hodnoty.

Napriek tomu, že v tieto dva dni ne-

mestnanci MsÚ v Želiezovciach, záujem o účasť zo strany predávajúcich prevýšil možnosti. Do bočnej uličky v blízkosti LIDL-u, ktorá bola otvorená pre oneskorených záujemcov, nemal nikto z predávajúcich záujem umiestniť svoj stánok. Nakoniec sa podarilo umiestniť až 235 stánkov s rôznym sortimentom výrobkov.

bola zima ako napr. vlani, bez povšimnutia nezostali ani stánky s obcerstvením, najmä s medovinou a vareným vínom, ktoré sa pravidelne tešia obľube najmä domácich.

Na jarmočnom poplatku sa vybralo dovedna 295 475,- Sk a tento ročník je hodnotený ako najvydarenejší v novodobej histórii. (šh)

Zákaznícke džudo

(alebo môže byť
pät'desiathaliernik dôkazom odbornosti?)

Náš zákazník – náš pán. Všetci poznáme zlaté pravidlo obchodníkov. Žiaľ, teória často prevažuje nad praxou. Obchodníkom sa človek nerodí, musí sa to naučiť. Určité vlohý sú však asi potrebné, veď určite všetci sme sa už stretli s pocitom spokojnosti z nákupu a výkonu obchodníka, keď odchádzajúc z nejakého obchodu sme zistili, že vlastne potrebujeme oveľa viac vecí, než sme si pôvodne mysleli. Takzvaný rodený obchodník však nevyčnieva z priemeru iba schopnosťou presvedčiť zákazníka, ale aj prístupom, zdvorilosťou, možno „obchodníckou charizmou“. Všetci to poznáme. Takýto človek sa skôr či neskôr presvedčí o svojich danostiach a patrične sa to aj snaží využiť, napríklad tak, že si založí obchodík, alebo sa zamestná v podobnej činnosti. Pritom táto danosť nemusí byť závislá od praxe, vzdelania ani skúseností, veď preto je danosťou. Keď sa pridružia aj ďalšie tieto činitele, nakupujúca verejnosť získava nadaného, schopného a „mazaného“ obchodníka ku všetkej sláve cechu a spokojnosti zákazníkov. Mám pred sebou scénu pred niekoľkými týždňami, keď dvadsať-niekoľkoročná dievčina v jednom levickom rodinnom obchode s obuvou neúnavne a s prirodzeným úsmevom obsluhovala po vyše pol hodiny mladú rodinku s dieťaťom, ktorému akosi nepasovali žiadne z ponúkaných topánok. Keď už voľba padla, sama predavačka odhovorila zákazníkov: topánky sú iba v tejto veľkosti, dieťa z nich vyrastie veľmi skoro. Nezobrali si teda žiadne. Ale správny obchodník dovidí ďalej než po špičku nosa. Rodinka získala príjemný pocit a istotu, že niekde vo svete neosobných hyper- a megamarketov je miesto, kde im niekto aj poradí. Aj nabudúce. A nabudúce určite bude, iste sa tam vrátia. O tom som nemal pochyb.

Ako to už v živote býva, nie vždy je všetko na svojom mieste. Nadaný obchodník sa zamestná pri výrobnej linke, informatik si otvára obchod s odevom, murár upratuje, závozník vám poradí pri investovaní a poistení.... Samo o sebe to ešte nemusí byť zlé, poznám bývalého šófera, ktorý je z investičného poradenstva miliónárom a robí to dobre. Aké to je, keď obchodník nie je Obchodníkom, však vieme asi všetci. Znužený pohľad, znechutený prístup, sú dobre rozoznateľné od vôle dobre obslužiť. Je na zákazníčkovi, ako sa v rôznych situáciách zachová. Ako by sme sa asi zachovali na mieste jednej čitateľky našich novín, ktorá sa nám pošťazovala, že v istom železovskom obchode v centre mesta od nej nechcela predavačka prevziať dva(!) 50-halierniky? Pritom nakúpila za 252 korún. Musela rozmeniť väčší peniaz. Čo však v prípade, keď niekto nemá viac? Alebo nevládze chodiť po ďalších obchodoch, aby si rozmenil peniaze? Každý by asi mal mať na zreteli, z koho žije. Japonci na to našli riešenie už dávno: nenásilne, jemnou cestou (v japončine judo). Tento prístup dokázali stlesniť aj v športovom odvetví s rovnakým názvom, ktoré možno ľudovo charakterizovať asi takto: kto chce kam, pomôžeme mu tam. Môžeme ho aplikovať aj v bežnom živote – a budeme mať z toho zákaznícke džudo. Ak obchodník nechce moje peniaze, nebudem násilnícky a nedám mu ich. Dám ich tomu, kto ich chce. Ak by tak urobila skupina ľudí, naša predavačka by zrejme revidovala svoj prístup a začala by si vážiť aj 50-halierniky. Je teda na nás, zákazníkoch, aby sme vychovávali našich obchodníkov.

Ladislav Levický

DE/GENERÁCIE?

...Svet, ktorý máme k dispozícii, je zatiaľ jediným možným. Aj jediným nemožným. Nemorálne sa stáva normálne. Nenormálne je morálne. Všetko sa vybavuje nie srdcom, iba orálne. Milujeme slabých, nenávidíme silných. Nenávidíme slabých, milujeme silných. Závidíme úváživým. Uvažujeme nad zbytočnými, sami sme zbytoční, keď tak uvažujeme. Generácie sa menia príliš rýchlo a ich kvalita nie je priamo úmerná dobe, ktorá ich stvorila. Generácie začínajú byť umelými zoskupeniami individualít na pavúčích nohách zvyšku ideálov. Zatrpknutí mladí ľudia sa menia na smutné osobnosti, ktoré sú presvedčené, že snažiť sa o vrátenie pravého významu slovám a zmyslu činom je donkichotstvom naivných slabochov. Vizionári radšej mlčia, pretože tušia dôsledok rozkladu spoločenstva. Nádherná modrá guľa, rútiaca sa Všeomírom, nás zatiaľ toleruje. Zatiaľ. Keď sa však vyvalí všetka naša zloba a nenávisť, ani obrovská sila Lásky z nej nevytvorí jing/jang. Niečo za niečo. Tak sa potom nečudujeme, keď ne/bude nič. Ale vraj nič je aj základ, na ktorom sa dá stavať...

Anton PIŽURNÝ

Paprikáš – na prvýkrát fajn!

Tí, ktorí si napriek rušnému priebehu Ondrejského jarmoku našli čas a večer prišli do Domu kultúry, videli premiéru mestského kabaretného mesačníka Paprikáš. Ide o moderované pásmo hudobných a tanečných čísel doplnené hranými scénkami, rozhovormi so známymi osobnosťami a tombolou.

Paprikáš je nápadom banskoštiavnického básnika, spisovateľa a novinára, železovského rodáka Antona Pižurného, ktorý je už niekoľko mesiacov posilou našej redakcie. Cieľom je oživenie kultúrneho života v Želiezovciach, stmelenie železovskej komunity a využitie umeleckého potenciálu mesta.

Program moderoval samotný režisér a scenárista Anton Pižurný spolu s Patriciou Čurgaliovou a vystačil si so železov-

skými účinkujúcimi: tanečný súbor Kincső, Happy girls, mažoretky z CVČ, Ďusika Kormosi s gitarovou improvizáciou, Tünde

Kotaszová zaspievala niekoľko šlágrov, v hraných scénkach sa predstavil Slavo Hrivnák. Hostom bol podnikateľ Ladislav

Sokol, ktorý venoval aj ceny do tomboly.

Hodnotenie kabaretu ako celku, preto že ide o prvé vydanie, ponechám bokom. Skladalo sa zo samých vydarených čísel, Kincső vystúpili s mimoriadnym nadšením, moderátori pôsobili neobyčajne suverénne...

Iné je však dôležité: Otvorený prístup, s akým Pižurný pristupuje k tvorbe a príprave programu, dáva šancu na jeho neustále vylepšovanie. Hľadajú sa ďalší účinkujúci i tvorcovia, niektorí sa sami hlásia... Paprikáš má ambíciu objavovať i rozvíjať talenty a najmä smerovať niekam. A to je to, čo železovská kultúra (zatiaľ tabuizovaná téma) potrebuje.

Čas aj šance potrebujú aj Želiezovčania, aby si na Paprikáš zvykli. Odporúčanie: Dajme Paprikášu šancu a nechajme sa prevkapiť!

text a foto: (šh)

„Nabíjanie batériek“, či dotknutie sa Božej milosti

Na popoludnie 21. 11. 2007 pripravila Mestská knižnica v Želiezovciach v poradí už 42. podujatie pod názvom Literárna kaviareň. Hostom bol jeden z autorov združených v Literárnom klube Dúha Jozef Kottra, aby predstavil svoju prozaickú prvotinu, ktorej krst sa konal tri týždne predtým v Tekovskej knižnici v Leviciach. Aj keď jej názov Putovanie na začiatku 21. storočia prezrádza, že ide o duchovnú literatúru, podujatie sa nenieslo v biogotnom duchu. Jozef Kottra je typ rodinne založeného nekomplikovaného človeka, ktorý v istom období svojho života pocítil potrebu zúčastniť sa celonárodnej púte na Mariánsku horu pri Levoči.

V rozprávaní o putovaní sa striedal so svojím priateľom a spolupútnikom Ľubošom Lehotským. Obaja už pred niekoľkými rokmi objavili čaro tejto – na prvý pohľad namáhavej kolektívnej turistiky. Najprv ide o dosiahnutie harmónie so spolu-

pútnikmi, potom s prírodou až napokon vo vlastnom vnútri. Katarzné očistenie vlastného vnútra napokon znamená naplnenie sa pozitívnou energiou. Od istého času chodievajú „znovu nabíť svoje postupne sa vybíjajúce duchovné batérie“ aj so svojimi dospievajúcimi deťmi, ich priateľmi a pod. Knižka pozostávajúca zo zážitkov a fotografií doplnených o autorove osobné úvahy, rozjímnia a reflexie zaujala aj Ladislava Švihra a Andreja Chudobu, ktorí sa stali jej krstnými otcami. Autor sa o knižke vyjadril veľmi skromne: „Prezentuje nás, obyčajných ľudí, ktorí sa vedľa zamyslieť, zahľbiť. Ide o dotknutie sa Božej milosti.“

Nejeden z prítomných poslucháčov prichádzal na to, že títo dvaja ľudia plní skromnosti a pokory, sú vlastne nesmierne bohatí. V dnešnej dobe mnohí len za nádej na zbavenie sa vnútorného nepokoja a nadosbudnutie vyrovnanosti platia rôznym terapeutom

vysoké finančné sumy. A títo dvaja mali pokoja a životnej energie očividne na rozdávanie.

Účastníkov besedy zaujímalo najmä to, ako sa k putovaniu a jeho zmyslu stavajú mladí ľudia, na čo im Jozef Kottra odpovedal: „Spočiatku ti najmladší netušia, o čo ide, čakajú možno dobrodružstvo, ale postupne a po kúskoch to začínajú cítiť. A to je dôležité.“

Do besedy sa zapojil aj zástupca primátora Pavel Polka, ktorý spomenul veľkého železovského pútnika Jura „Vesszősa“ Becseiho (ŽS, dec. 2004, str. 8; máj 2006, str. 9) a na záver kaplán rímsko-katolíckej cirkvi Mgr. Peter Bucheň k prítomným stručne prehovoril na tému pokory a Božej milosti.

Téma podujatia i predstavená kniha majú čo povedať každému, pretože jej najväčšia hodnota spočíva práve v ambícii predstavenia životnej alternatívy. A to dnes znamená mnoho.

(šh)

Termíny odvozu separovaného odpadu

Mestský úrad Želiezovce oznamuje občanom, že zber separovaného odpadu v mesiaci december sa uskutoční v dňoch:

17. decembra z rodinných domov časti Svodov a Mikula,

18. decembra z rodinných domov z ulíc: Záhradná, Hurbanova, Poľná, Fr. Kráľa, Orgovánová, Gorkého, Krátka, Tichá, Pionierska, Kossuthova, Kherndlova, Sacherova, Potočná, Víbová, Školská, Štúrova, Jesenskeho, SNP /časť Želiezovce/, Jarmočná a Cintorínska.

19. decembra z rodinných domov z ulíc: kpt. Nálepku, Ružová, Mierová, Železničná, Hviezdoslavova, Adyho, Dózsova, Fučíkova, Schubertova, Úzka, Trzná, Petőfiho, Lipová, Nezábudková, Brezová, Agátová, Tulipánová, Narcisová, Nová, Poštová, Sládkovičova, Jilemnického, Hronská, Jókaiho a Zlatnícka.

20. decembra z obchodov.

S odvázaním začíname o 8. hodine ráno, preto vás žiadame, aby vrecia s odpadom boli vyložené včas pred váš dom. Opäť vás žiadame, aby ste vrecia nezväzovali.

Dvadsaťštyri obrazov na pomoc odkázaným

Zvedavé oči záujemcov, očakávania organizátorov, odhodlanie budúcich kupcov, profesionálna realizácia priebehu a na konci zvláštne uspokojenie všetkých účastníkov. V krátkosti by sme aj takto mohli charakterizovať dražbu výtvarných diel miestneho maliara Jozefa Kanyuka, ktorý do aukcie venoval 40 svojich obrazov s tým, že výtlačok z predaja bude venovaný sociálne odkázaným rodinám. Podujatiu predchádzala dôkladná príprava, boli vytlačené informačné letáky, na ktorých sa záujemcovia mohli oboznámiť s ponúkanými obrazmi. Do organizovania dražby sa zapojila rada úseku sociálnych vecí a zdravotníctva a rada úseku organizačných vecí.

Deň s veľkým D nastal na Mikuláša, 7. decembra. Popoludní sa pred sobášnou sieňou mestského úradu sa začali schádzať záujemcovia aj zvedavci. Vzhľadom na to, že išlo o pilotné podujatie, tých druhých bolo viac. Do aukcie sa prihlásilo 10 dražiteľov pripravených licitovať niekoľko vopred vybraných diel. Vývolávací cena obrazov – odborným termínom najnižšie podanie – bola 1000 korún, prihadzovalo sa po 300 korúnach.

Podujatie otvorila viceprimátorka mesta Katarína Mocsyová, potom sa slova ujal licitátor Anton Pižurný, ktorý svojej úlohy zhostil na výbornú. Prvé obrazy boli ponúknuté bez jediného podania, postupom času sa však dražitelia osmelili a miestami viedli medzi sebou napínavé súboje v podaniach.

Mimoriadnemu záujmu sa tešili diela s témami súvisiacimi s našim aj okresným mestom, krajinkami, ako aj obraz s poľovníckou tematikou, menší bol dopyt po obrazoch s miestnou historickou tematikou. Po prvom kole nasledovalo druhé, v ktorom boli nepredané obrazy boli ponúknuté za vyvolávaciu cenu 800 korún. Záujem dražiteľov bol evidentný, veď z 40 ponúknutých diel našlo nového majiteľa až 24, čo možno považovať v prípade aukcie za úspech. Takýto výsledok predstihol aj očakávanie organizátorov a darcu. V rámci dražby sa vyzbieralo 40 900 Sk, ktoré budú venované na dobročinné účely. Nevidaná štedrosť a dobrosrdečnosť Jozefa Kanyuka, ktorý k tomuto šľachtnému gestu pristúpil napriek tomu, že je obvyčajným Želiezovčanom žijúcim v obvyčajných pomeroch väčšiny miestnych rodín, bola podľa mnohých inšpiratívna. Veď nerozdával časť svojho nepotrebného majetku, ale časť zo svojho srdca a prostredníctvom svojich diel aj duše.

„Čítim sa fantasticky, celý tento deň je veľmi vydarený. Nebolo nás veľa, nevadí, vždy hovorím, že má ísť skôr o kvalitu, ako o kvantitu. Bolo tu niekoľko džentlmenov a dám, ktorí kúpili väčšiu časť mojich obrazov. Aby som bol úprimný, zo začiatku som bol pesimistický, ale v ostatných dňoch tento pocit vyprchal. Rozprával som sa

s mladými výtvarníkmi, ktorí nadšene navrhli, že nabudúce venujú tiež niekoľko svojich diel. To znamená, že o rok na Mikuláša pripravíme dražbu z diel viacerých maliarov. Toto prvé podujatie bolo veľmi poučné, aspoň pre mňa. Zistil som, čo ľudia očakávajú, o ktoré témy majú záujem a o ktoré nie,“ hovorí Jozef Kanyuk, ktorý pri tejto príležitosti chcel vyjadriť poďakovanie tým, ktorí sa pričínili o úspech celej akcie: Irene Turzovej, Kataríne Mocsyovej, Jane Beníkovej, Antonovi Pižurnému, Števovi Hečkovi, Rolandovi Kováčovi, Miroslavovi Opavskému i našim novinám. Autor bol mimoriadne vďačný aj dražiteľom, ktorí kúpou obrazov prispeli na dobročinný účel. Prinášame ich menný zoznam: Margita Bálintová, Miroslav Opavský, Peter Paláši, Jozef Halámik, Mária Morauská, Jozef Nyúl, Géza Nagy, Peter Pólya.

Dražbou sa ešte celý proces nekončí, ako

nám povedala Irena Turzová, jeden z hlavných organizátorov dobročinnnej akcie, ktorej súčasťou – aj keď asi najdôležitejšou – bola aukcia. V blízkej budúcnosti zasadne komisia, ktorá rozhodne o tom, ktorým rodinám sa poskytne výpomoc z výtlačku celej akcie. Veď o to tu išlo. „Pôvodným a prvoradým cieľom bola pomoc odkázaným. Vďaka snaženiu niektorých ľudí a štedrosti ďalších teraz niekoľko sociálne odkázaných rodín bude mať krajšie Vianoce, bohatšie aspoň o niekoľko kilogramov ovocia,“ hovorí Jozef Kanyuk, ktorý pre to, aby sa týchto niekoľko kilogramov ovocia dostalo na naozaj správne miesto, bojoval dlhé mesiace s malovernosťou a pesimizmom okolitého sveta, kým sa mu postupne podarilo presvedčiť dostatok správnych ľudí, ochotných pomôcť.

Želiezovský Don Quijote – v dobrom zmysle slova – premohol veterné mlyny. Vyšliapal nových chodníkov, po ktorom sa v našom meste nechodilo. Takmer biblickým vzdaním sa časti svojho majetku ukázal príklad, symbolicky pred Vianocami otvoril dvere, aby sme ho mohli nasledovať, každý podľa vlastnej interpretácie jeho konania. V dobrosrdečnosti, otvorenosti, odvaha, vytrvalosti... A dobrý vzor je polovicou úspechu.

Text a foto: **Ladislav Levický**

Anketa

Aké možnosti rozvoja cestovného ruchu vidíte v našom meste? Na čo by sa mesto malo najviac upriamovať, aby mohlo využiť svoje danosti v tejto oblasti?

S touto jednoduchou a zároveň zložitou otázkou sme sa v uliciach obrátili na obyvateľov Želiezoviec.

Väčšina respondentov odpovedala poukazujúc na všetkým známe objekty, pretože podľa nich v niekoľkých vetách sa ťažko hľadá komplexnejšia odpoveď.

Eva Fašungová: Bolo by potrebné dať do poriadku park, kaštiel, autokemping, kúpalisko, zabezpečiť, aby návštevníci mohli prenocovať v kultivovaných podmienkach, aby ich pobyt v nich zanechal kultúrnu stopu.

Anonymný respondent: Oživením spomienok na svoje detské roky by som si vedel predstaviť rozvoj cestovného ruchu mesta a okolia. Vytvorením podmienok vidieckeho turizmu, čoho súčasťou by bola aj – i keď len čiastočná – obnova úzkorozchodnej železnice, by dokázalo toto prírodné a historicky bohaté územie získať osobitosť.

Brigita Kováčsová: O tom by sa dalo rozprávať aj celý deň, ale doposiaľ nevyužitá termálna voda ako prírodou poskytnutá danosť a obnova kúpaliska by isto priniesli potrebný rozmach.

Ladislav Kádasi: Rozvoj mesta a okolia by určite podporila obnova kaštieľa, parku, vybudovanie lodenice na brehu Hrona a využitie mnohých ďalších možností.

Peter Platinský: Toto mesto disponuje, oproti mnohým iným, oveľa väčšou potenciálnou silou, ktorú predstavuje jeho história, kaštiel, čím ponúka oveľa širšie možnosti, ako mnoho ďalších miest.

Katarína Félixová: Rada odpoviem na otázku, ale skôr by som chcela vyjadriť svoj názor, prečo sa podľa mňa mesto nedokáže vymaniť z mŕtveho bodu. Nie sú tu pracovné miesta. S týmto problémom zápasi mladšia i staršia generácia. Ľudia sa nebudú hrnúť do podnikania, kým kúpyschopnosť obyvateľstva nebude na dostatočnej úrovni.

Anonymný respondent: Je to rozsiahla téma, k vytýčenému cieľu by sme potrebovali dosiahnuť vyššiu životnú úroveň a odstrániť korupciu.

Jana Farkasová: Bolo by potrebné dobudovať centrum mesta, kúpalisko už roky nefunguje a je v hroznom stave, aj kaštiel si vyžaduje opravu a všeobecne aj cesty sú v dezolátnom stave. Mladšej generácii chýbajú možnosti, centrá voľnočasovej zábavy, nemáme kino, diskotéky ani podobné možnosti zábavy.

(pepo, dg, ck)

Zamyslenie sa nad ukradnutým vianočným stromčekom

Stalo sa Vám niekedy, že niektoré informácie sa vám zdali úplne absurdné. Mne sa to občas stáva (žeby to bolo miernym od-
tieňom blond farby v mo-
jich vlasoch?). Vlastne na-
posledy včera, keď som sa
bavila s jedným známym,
ktorý mi zahlásil, že ide
kozmeticky upraviť jed-
ličky vo svojej záhradke,
aby prežili Vianoce. Samo-
zrejme mi napadlo, že asi
ide nejako špeciálne
pripraviť na tuhé mrazy,
ktoré možno cez Vianoce
udrú, ale pravda bola
niekde úplne vedľa. (no čo
už „blondinka“). Keď som
mu objasnila smer svojich
myšlienok, iba sa pous-
mial (a zrejme si pomyslel

o mne svoje) a sucho kon-
štatoval holú pravdu - ide
ich znetvoriť, aby niekomu
nepadli do oka a nepoužil
ich ako dekoráciu svojej
obývačky. Vraj sa mu to
stáva bežne a aj minulý
rok, keďže na kozmetické
úpravy zabudol, tak prišiel
o dva krásne stromčeky.

Počas dňa som na
tému kradnutia strom-
čeka zabudla, ale večer,
keď som sa snažila zaspáť,
ma to znovu chytilo. Ako
môže človek ukradnúť
niekomu cudziemu zo
záhradky stromček práve
na Vianoce, keď sa všade
prízvukuje, že sú to sviat-
ky lásky a pokoja a ľudia
sú na seba milí a dobrí (no
dobré, okrem občasných

rodinných hádok, ktoré sa
väčšinou objavajú po dvoch
dňoch milého spolunaží-
vania). Asi by mi z takého
stromčeka ani salónky
nechutili a ich sladká chuť
by mi v ústach zhorkla
v momente, ako by som si
spomenula na prekvapený
výraz pôvodného maji-
tela v okamihu zistenia
odcudzenia. Vôňa ihličia,
inokedy tak vábivá a plná
nostalgických spomienok,
by zapáchala výčitkami
svedomia.

Možno sú medzi nami
rodiny, ktoré si vianočný
stromček nemôžu dovoliť,
ale kradnúť ho...

Viem, je to ťažké dívať
sa do smutných detských
očiek, keď sa im snažíte

vysvetliť, že Ježiško tento
rok stromček neprinesie.
Musím sa priznať, že pri
týchto myšlienkach som
zablúdila aj do spomienok
na svoje detské roky, keď
som tiež smutne hľadala
von oknom v nádeji, že
Ježiško predsa len príde
a prinesie stromček. Ne-
musí byť veľký, len aby
bol – dodnes si pamätám,
ako som sa utrápená po-
tichučky modlila. A ako
to už zvykne bývať, každá
rozprávka sa končí happy-
endom – Ježiško stromček
priniesol. No nebol to
stromček v pravom zmysle
slova, boli to konáre odpí-
lené z našej jedličky a hoci
bol trochu netypický, bol
krásny. Tieto spomienky

ma priviedli k jedno-
značnému záveru (áno,
aj napriek tomu, že som
blond). Človek musí prísť
o tie bežné, samozrejme
veci, aby si ich začal vážiť.
A zjavne by to prospelo aj
dnešnej mladej generácii.
Možno by sa mnoho vecí
okolo nás zmenilo. Možno
by ľudia nemuseli mrzačiť
svoje stromčeky, aby im
prežili Vianoce na pôvod-
ných miestach, predavačky
v obchodoch by nemuseli
striehnuť na kupujúcich,
aby si ustrážili tovar
a Vianoce by konečne na-
dobudli pravý zmysel, nie
len ten povrchný, komerč-
ný.

(gm)

Vianočný príbeh: „Malá biela obálka“

Je to iba malá biela obálka,
zasunutá medzi konárkami
nášho vianočného stromčeka.
Je bez adresy, bez mena. Dáva
sa na nás spoza ihličia viac než
posledných desať rokov.
Všetko sa to začalo kvôli môjmu
manželovi, ktorý nenávidel Via-
noce. Nie ich skutočný význam,
ale Mike nenávidel ich komerč-
nú stránku: míňanie a hektické
naháňanie sa do poslednej
minúty. Kúpiť kravatu pre strý-
ka Harryho, krém na pleť pre
babku, jednoduché darčeky zo
zúfalstva, pretože si neviete na
nič iné spomenúť.
Keďže som vedela, aký má na
to názor, rozhodla som sa jeden
rok vynechať tradičné darčeky
ako košeľe, svetre, kravaty atď.
Mike dostane niečo neobvyčajné,
len a len pre neho. Inšpirácia,
ako sa to občas stáva, prišla
veľmi nezvyčajnou cestou.

Náš 12-ročný syn, Kevin,
bol na škole členom zápasníck-
keho tímu, ktorému sa vo svojej
kategórii v medziškolskej lige
dobré darilo. Tesne pred Via-
nocami sa uskutočnil priateľský
zápas so školou z okraja mesta,
ktoru navštevovali väčšinou
čierne deti a ktorých tím spon-

zoroval ich kostol. Žiaci tejto
školy prišli na zápas v jedno-
duchých tričkách a trenírkach
a ich obyčajné tenisky boli také
úbohé, že šnúrký ich sotva dr-
žali pokope. Bol to obrovský
kontrast vo výstroji, keďže žiaci
našej školy mali nové zlatomod-
ré dresy a trblietavú zápasnícku
obuv.

Keď sa začali jednotlivé zápasy,
znepokojená som spozorovala,
že súper nastupoval bez zápas-
níckej helmy, ktorá chránila
zápasníckove uši. Pravdepodobne
to bol luxus, ktorý si súperov
tím nemohol dovoliť. Stretnutie
nakoniec skončilo triumfálnym
víťazstvom nášho tímu. Zvíťaz-
ili sme v každej hmotnostnej
kategórii. Ale po každom skon-
čenom zápase, keď súperov hráč
vstal zo žienky, vždy pyšne
odkráľal so zdvihnutou rukou
k svojej lavičke s hrdosťou, ktorá
akoby neuznávala porážku.

Mike, ktorý sedel vedľa mňa,
potriasol smutne hlavou a pove-
dal: „želal by som si, aby vyhrali
aspoň jeden zápas. Majú veľký
potenciál, ale takáto porážka im
môže vytrhnúť srdce z tela.“
Mike mal veľmi rád deti a dobre
s nimi vychádzal, keďže tréno-

val bejzbal, basketbal a futbal.
A vtedy mi to napadlo. Jeho
poznámka mi vnukla myšlienku,
ktorú som v to isté popoludnie
zrealizovala. Zašla som do ob-
chodu so športovými potrebami
a nakúpila som zaspasnícky
výstroj: helmy, dresy, tenisky
a poslala ich anonymne do kos-
tola, ktorý sponzoroval súperov
zápasnícky tím.

Na Štedrý večer som privia-
zala na stromček malú bielu
obálku. Do nej som napísala,
čo som spravila s poznámkou,
že to je môj darček pre neho.
Jeho úsmev v ten večer bol
tým najkrajším a najžiarivej-
ším momentom našich Vianoc
i všetkých nasledujúcich. Na
každé Vianoce som sa držala
tejto tradície – v jeden rok som
poslala skupinu hendikepova-
ných detí na zápas NHL, iný rok
som zase poslala šek starším
manželom, ktorým zhorel dom
tesne pred Vianocami, atď. Mala
biela obálka sa stala vrcholom
nášho Štedrého večera. Otvá-
rali sme ju vždy ako poslednú.
Na druhý deň ráno naše deti
ignorujúc svoje nové hračky
dychtivo sledovali s naširoko
otvorenými očami svojho otca

pri otváraní obálky, keď nahlas
čítal jej obsah. Ako deti rástli,
hračky vystriedali praktickejšie
dary, ale malá obálka nestratila
svoje čaro.

Ale príbeh sa tu ešte ne-
končí. Minulý rok nás Mike
opustil, podľahol rakovine. Keď
prišli Vianoce, bola som žiaľom
a jeho stratou tak zdrvená, že
som sotva bola schopná postaviť
stromček. Na Štedrý večer som,
ako zvyčajne, pripevnila na
stromček malú bielu obálku. Na
druhý deň však k nej pribudli
ďalšie tri.

Každé z našich detí, bez vedo-
mia toho druhého, upevnili
na stromček svoje obálky pre
svojho otca. Tradícia sa rozrástla
a možno jedného dňa sa roz-
rastie ešte viac o naše vnúčatá,
keď budú stáť okolo vianočné-
ho stromčeka a so zadržaným
dychom budú pozorovať, ako
im ich otcovia budú prezrádzať
obsah malej bielej obálky. Mike
a jeho pamiatka, tak ako Viano-
ce, zostane stále s nami. Veselé
Vianoce...

Autor neznámy
Príspevok od Marilyn Jensen
Preklad Norbert PAUL

Sacherova torta

podľa Viedenskej
Sacherovej kuchárskej knihy

Prísady:

13 dkg masla,
11 dkg práškoveho cukru,
1 sáček vanilínového cukru,
6 vajec,
13 dkg čokolády na varenie,
13 dkg múky,
20 dkg marhuľového džemu,
Poleva:
20 dkg cukru,
1 dl vody,
15 dkg čokolády na varenie

Na prípravu cesta vymiešame na penu zmäknuté maslo s práškovým a vanilínovým cukrom, potom postupne pridáme žltka zo šiestich vajec a metličkou k tomu primiešame roztopeň, ale už vychladenú čokoládu. Zo šiestich bielkov vyšľaháme tuhú penu a opatrne ju pridáme do cesta. Napokon takisto opatrne pridáme aj múku. Na dno tortovej formy dáme papier a potom do nej nalejeme cesto. Povrch vyrovnáme. Pečieme v predhriatej horúcej rúre na strednom plameni. V prvých desať minút otvoríme dvere rúry na veľkosť malíčka, aby para mohla unikáť. Potom zavrieme dvere rúry a cesto pečieme hodinu na miernom ohni (dostatočne prepečená je, keď po ľahkom stlačení prstom hneď získa späť pôvodný tvar). Cesto necháme vychladnúť vo forme, potom ho obrežeme nožom a vyklopíme z formy. Stiahneme papier a tortu rozrežeme na dve plátky. Spodný plátok natrieme džemom, ktorý je trochu rozohriaty a položíme vrchný plátok. Natrieme na ňu čokoládovú polevu. Nakoniec varíme cukor s vodou 56 minút a do polovice ho necháme vychladnúť. Medzi-tým rozpustíme čokoládu a zmiešame s vlažným cukrovým sirupom. Miešame, kým nedostaneme hladkú hustú tekutú hmotu. (Keby bola hmota príliš hustá, môžeme pridať trochu cukrovej vody. Poleva je dobrá vtedy, ak jej teplota je totožná s teplotou našich pier: veľmi horúca čokoláda nebude lesklá.) Potom polevou polejeme tortu, povrch a bok torty upravíme nožom. Položíme ju na tortovú misu a niekoľko hodín necháme „odležať“, aby sa chute dobre spojili.

Sacherovu tortu zvykli položiť na stôl bez ozdoby. Vedľa každého kúska torty položili jednu lyžicu šľahačky bez cukru, a v jednej mise ponúkali k nemu šľahačku, z ktorej každý si nabral podľa svojej chuti.

Sacherova torta je 175 ročná

Jedna z najslávnejších cukrárenských výrobkov, Sacherova torta, tento rok oslávila svoje stosedemdesiatepiate narodeniny. Slávny múčnik uzrel svetlo sveta v roku smrti Johanna Wolfganga Goetheho - 1832. Pôvodnú starodávnu formu stvoril 16-ročný cukrársky učeň Franz Sacher vo dvore princa Metternicha, keď hlavný šéf ochorel v deň jednej slávnostnej večere a príprava dezertu zostala na neho. Mladý učeň bol taký úspešný so svojím „dielom“, že stal sa bohatým do tridsiatych rokov svojho života.

Súčasná podoba chutnej torty sa zrodila vtedy, keď jeho syn Eduard bol učňom vedľa slávneho dvorného majstra

cukrára Demela, a „vyvinul“ čokoládovú sladkosť k lepšiemu. V neposlednom rade, naozaj známym sa stal vďaka kuchárskej knihe Kathariny Pratosovej s názvom Juhonemecká kuchyňa, aj dnes pokladanej za významnú v oblasti cukrárenstva, v ktorej autorka ju chválila ako „Chocolate Torte a la Sacher.“

Skoro tak známe, ako samotná torta, sú aj spory medzi Sacherom a Demelom o to, komu patria práva na používanie značky. Nedorozumenie sa začalo v roku 1930, po smrti Anny Sacherovej, ktorá bola riaditeľkou hotela, pretože v minulosti syn Franza Sachera, Eduard, sa išiel učiť k Demelovi a prepustil patentné práva

na „tortu Eduard Sacher“.

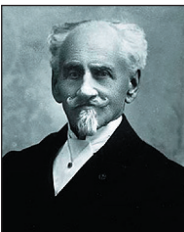
Začal sa dlhý proces „tortovej vojny“, ktorá trvala dlhé obdobie, bol to celý rad súdnych procesov týkajúcich sa druhej vrstvy natretého džemu, ako Sacher zaviedol, ako aj toho, či na pečenie namiesto masla môžu použiť margarín. Podstatné však bolo to, komu sa podarí získať práva na predávanie „originálnej“ Sacherovej torty. Nakoniec ich získal Sacher, kým dvorný cukrár môže používať do dnešného dňa iba názov „Sachertorte“. Pritom, samozrejme, v početných rakúskych cukrárnach a kaviarňach je možné dostať v mnohých podobách.

www.hgs07.com

Čo spája Sacherovu tortu so Želiezovcami?

Možno áno, možno nie. Faktom je, že syn tvorca torty, Franza Sachera, Eduard, sa narodil v Želiezovciach v dome pri parku, ktorý dnes poznáme ako Maďarský dom. V čase narodenia svojho syna bol Franz Sacher (na snímke vľavo) hlavným kuchárom rodiny Esterházyovcov, čo dokazuje aj pamätná tabuľa. Eduard Sacher (vpravo) sa narodil 8. februára 1834, asi dva roky po zrode slávnej torty.

Oplatilo by sa ozrejmiť niekoľko neobjasnených otázok. Napríklad: čo bolo príčinou, že cukrársky učeň slúžiaci u princa Metternicha, ktorý sa svojou tortou stal všeobecne známym za krátku chvíľu, sa zamestnal u grófsky Roziny Esterházy. Na prvý pohľad sa to zdá ako krok späť (od princa Metternicha ku grófke Rozine Esterházy), avšak stať sa z cukrárskeho učňa hlavným kuchárom mohlo znamenať pre asi 17-18-ročného chlapca

o zajstnú kariéru. Druhá otázka: boli Sacherovci stálymi želiezovskými obyvateľmi, alebo (podobne ako grófska rodina) tu žili iba od jari do skorej jesene? (A navyše: rodina Esterházyovcov po roku 1833, keď ochorel Ján Karol Esterházy, aj naďalej obmieňala miesto svojho letného a zimného pobytu, alebo sa nastalo usadila v Želiezovciach?) Nech už bolo tak či tak, manželka Sacherovci na sklonku rokov 1833/34 pravdepodobne žili v Želiezovciach. Ako by sme inak odôvodnili, že začiatkom februára sa tu narodil Eduard Sacher? Tretia záhada: prečo sa v početných spisoch, zaoberajúcich sa rodinou Sacherovcov, nespomína, kde sa vlastne zakladateľ hotelovej siete Eduard Sacher narodil? Túto otázku som položil aj súčasným majiteľom hotelového reťazca. Priložil som niekoľko fotografií o pamätnej tabuli a niekdajšom Sacherovom dome. Nedávno sa mi riaditeľ viedenského hotela Sacher e-mailom

poďakoval za fotky a korektné informácie. Čítajúc „medzi riadkami“ som nadobudol pocit, že dnešní majitelia si neuvedomujú, že Eduard Sacher sa narodil vo Viedni.

Sacherova pamätná tabuľa sa dnes nachádza v tej istej budove ako predtým, ale na inom mieste. Po jej rekonštrukcii (vďaka Miestnej organizácii Csemadoku, Spolku priateľov Rákóczi a kamenárskemu majstrovi Júliusovi Tóthovi) sa tam objavila ďalšia tabuľa: so slovenským a maďarským prekladom pôvodného nemeckého textu. Pôvodný text:

Sacherhaus

In diesem Hause hat in Diensten der Gräfin Rosine Esterházy der Küchenchef Franz Sacher mit seiner Gemahlin Rosi geb. Veininger gewohnt. Sein am 8 Februar 1834 hier geborener Sohn Eduard Sacher war der Begründer und Besitzer des Hotels Sacher in Wien.

Slovenský preklad: Sacherov dom

V tomto dome býval hlavný kuchár grófsky Roziny Esterházyovej Franz Sacher so svojou manželkou, rod. Rozi Veininger.

Jeho syn, Eduard Sacher, ktorý sa v tomto dome narodil 8. februára 1834, bol zakladateľom a majiteľom viedenského hotela Sacher.

Mnoho Želiezovčanov si myslí, že Želiezovce sú mestom nevyužitých možností. Musíme im dať za pravdu. S našim mestom sú späté také svetoznáme osobnosti ako Franz Schubert, Franz a Eduard Sacher, Antal Kherndl, ale do dnešného dňa sa nám podarilo iba to, že sme po nich nazvali ulice a dvom postavili bustu. Vo februári 2009, teda o viac ako rok, bude Rakúsko (a možno celá Európa) oslavovať 175. výročie narodenia Eduarda Sachera. Bolo by dobré dovtedy dať svetu vedieť: zakladateľ hotelového reťazca sa narodil v Želiezovciach.

Géza Horváth

*Želiezovské spomienky***Veža katolíckeho kostola**

V dobách dávno minulých sa obce i mestá už z diaľky pýšili tvarom, krásou či výškou veží svojich kostolov. Veď práve z diaľky viditeľné veže boli dominantami i orientačnými bodmi v prírode. Ani funkcia veže želiezovského kostola nebola iná. Na historických maľbách a neskôr pohľadniciach či fotografiách sa dá vidieť jej elegantný, historickej hodnote prislúchajúci tvar. Katolícky kostol v Želiezovciach bol toho času aj zvonka vzhľadnou budovou. Dnešnú formu veže, či tzv. brizolitový vonkajší povrch stien, by som ako „oku lahodiaci“ neoznačil. Postupne azda prichádza čas, keď budeme môcť začať uvažovať o úprave vonkajšieho vzhľadu nášho želiezovského kostola. Historická dôležitosť tohto kostola a priestoru pod ním nám akoby prikazovala všímať si vonkajšiu podobu v pozorovaní jeho neopakovateľnej cesty históriou. Veď prvé záznamy nám dokazujú, že už v roku 1081 v tomto priestore stál jeden románsky kostolík. Ďalší písaný dokument z roku 1181 spomína v Želiezovciach založenie farnosti. Stavba súčas-

ného kostola, aspoň čo sa týka vybudovania obvodových múrov okolo oltára a nástenných malieb, sa datuje medzi roky 1353 až 1388. Maľby, ale aj stavebná architektúra, kostol zaraďujú do obdobia gotiky, a práve gotika je, žiaľ, viditeľná, až keď do kostola vstúpite. Pre menej sčítaného a našim mestom prechádzajúceho turistu sa náš kostol javí ako nezaujímavá a menej pekná stavba. Žiaľ, vonkajší vzhľad na neuveriteľné historické bohatstvo vo vnútri neupozorňuje. Je na odborníkoch, aby prehodnotili možnosť úpravy vonkajšieho vzhľadu kostola, aby ho bolo možné podstatne skrášliť nám i turistom. Tu pre zaujímavosť poskytujem vzhľad kostola spred 70. rokov. Práve vtedy sa rozhodlo o zmene pokrytia strechy.

Miestny klampiar Imrich Éder starší odstránil starú a schátralú šindľovú strechu, potom vežu

kostola, čiže smerom na hlavnú cestu. Práce prebehli koncom leta bez väčších komplikácií.

Prestavba kostola, vzadu vidieť špeciálny vchod pre grófsku rodinu.

i strechu kostola pokryl pozinkovaným plechom. Veža bola vtedy ešte na západnej strane

Spomína sa dokonca príhoda, najväčším problémom bolo dostať z veže kostola na zem pôvodný kríž, keďže už bol uvedeným majstrom zhotovený nový. Vo výške sa uvoľnil drevený oplechovaný mohutný kríž a po dlhšom uvažovaní, prihliadajúc na bezpečnosť sa rozhodlo, že sa jednoducho zhodí z lešenia a nebude sa spúšťať lanom. Na veľké prekvapenie početných divákov, kríž po dopade na zem zostal celý, nerozbil sa na márne kusy. Pán Éder si ho doma uchovával ako pamiatku až do konca vojnových čias. Žiaľ, nový kríž, ale dokonca ani pôvodná veža, vojnu neprežili. Ustupujúce nemecké vojská v marci 1945 vežu podmiňovali a zničili. A tak novú vežu postavili azda nie na najvhodnejšom mieste, netypicky vzadu, vedľa oltára. Osobne verím, že na katolícky kostol čakajú z turisticko-historického hľadiska ešte krajšie časy.

Pavel Polka

Imrich Éder

Včelári regiónu sa prezentovali

Základná organizácia včelárov v Želiezovciach usporiadala 8. decembra v miestnom Dome kultúry Medové dni sv. Ambróza. V úvode podujatia sa vo vestibule DK konala výstava včelárskych produktov a včelárskych potrieb. Zaujímavosťou bola ochutnávka rôznych druhov medu, peľu, medovej pálenky. Popoludní sa konala odborná časť podujatia, prítomní včelári si vypočuli prednášky o nových úľových technológiách v podaní Antona Turčaniho z Veľkého Krtíša a o efektívnom a rentabilnom včelárení v podaní Györgya Buhingera z maďarského Salgótarján. Podujatie bolo prvým svojho druhu, no organizátori, uvedomujúc si potrebu propagovania medu v spoločnosti, plánujú vytvoriť z Dní sv. Ambróza v Želiezovciach tradíciu.

(ck)

Posedenie pre dôchodcov

Úsek organizačných vecí pri Mestskom zastupiteľstve v Želiezovciach zorganizoval pod vedením svojej predsedníčky, viceprimátorky mesta Kataríny Mocsyovej, predvianočnú slávnosť pre miestnych dôchodcov. Dňa 9. decembra sa na podujatí v Dome kultúry zišlo asi 50 skôr narodených obyvateľov mesta. Organizátori ich očakávali s občerstvením, sladkosťami a kultúrnym programom v podaní želiezovských škôlkarov a školákov. Vystúpili aj mažoretky z CVČ a hudobná skupina Gereben. Dôchodcov si na ich posedení uctil svojou prítomnosťou primátor mesta i obaja viceprimátori. (ck)

Nezabíjajme sa navzájom alebo Kam s bioodpadom?

Ako sa hovorí: „začiatok je najhorší, potom to už ide“. Túto vetu si hovorím vždy, keď si sadám k počítaču, aby som vám niečo múdre napísala a táto veta je teraz o to aktuálnejšia, že som ju počula od mnohých z vás, ktorí ste sa nakoniec predsa len rozhodli kompostovať. A v zmysle pranostiky „novembrový sneh, keď poleží, je lepší ako hnoj“ je asi dobre, ak ste sa na kompostovanie dali, keďže toho snehu v novembri nebolo až tak veľa a určite sa vám kompost zide.

V predchádzajúcich číslach sme sa venovali hlavne záhradkárom, ktorí majú dostatok priestoru a možností kútiť v záhradke a rýpať sa v humuse, ale čo s vami, diskriminovanými, ktorí záhradku nemáte? Dobrá správa, ak máte radi dážďovky, nájde sa niečo aj pre vás. Počuli ste niečo o Vermikompostovaní? Že nie? No nevadí, veď do neďávna ani ja. Hlavne sa neľakajte toho zložitého názvu. Vermikompostovanie je spôsob kompostovania za pomoci dážďoviek a je určené hlavne pre vás, ktorí záhradku nemáte a máte k dispozícii iba balkónik, poprípade ani to. O čo vlastne ide? Už v starovekom Egypte vedeli, že zázračná úrodnosť Nílskeho údolia bola spôsobená dážďovkami v zemine. A ďalší múdry grécky učenec Aristoteles definoval dážďovky ako „črevá

zeme“. No a naše milé pani učiteľky na základných školách (snažiac sa obmedziť vystráhanie chlapcov pri trýznení zvieratiek a vstúpiť do nás lásku k prírode) nás tiež učili, aké prospešné sú dážďovky pre pôdu, lebo to, čo skonzumujú a prejde ich tráviacim traktom, sa po vylúčení z tela mení na mimoriadne kvalitný humus. Celé vermikompostovanie je založené práve na tomto princípe. Pre tých pár jedincov, ktorí dážďovky nemajú práve v láske, alebo sa im zdajú trochu slizké, odporúčam ďalej nečítať a vy ostatní, prosím, pokračujte ďalej. Vermikompostovanie je určené práve tým, ktorým sa izbové rastliny stali vášňou. Humus, ktorý dážďovky produkujú, je mimoriadne vhodný ako hnojivo. Takže ako na to?

Vermikompostovanie sa dá prevádzkovať napr. v pivnici, v garáži, na chodbe a kým vonku nemrzne, tak aj na balkóne, či terase.

Potrebuje zásobník – debničku z materiálu, ktorý neprepúšťa svetlo (drevenú alebo plastovú) s vekom, ktoré chráni pred vysušaním a vinnými muškami, s pomerom strán 1:2:3 (viď obrázok) s prevzdušňovacími otvormi na stenách a drenážnymi otvormi na dne nádoby (odvod prebytočnej vlahy). Pod nádobu je vhodné dať misku na zachytávanie ote-

kajúcej prebytočnej vlhkosti.

Ako „bydlisko“ pre dážďovky je možné použiť hlinu, staré listie, trávku, slamu, hobliny, navlhčený roztrhaný novinový papier. Vhodnou potravou pre dážďovky je rastlinný odpad (šupy a zvyšky

z ovocia a zeleniny, zvyšky chleba a pečiva, vylúhovaný čaj i v sáčkoch, kávová usadenina, rozdrvené vajcové škrupinky, tráva, listie, hobliny, piliny...).

Neradi však papajú kosti, mäso, ryby, mliečne výrobky, zvyšky masných jedál a nechutí im ani presolená strava. Potravu postupne zahrabávame na rôzne miesta do podstielky tak, aby bola vždy zakrytá. Odpad, ktorý trčí z podstielky, alebo je veľmi veľký, môže začať zapáchať alebo plesnivieť. Také časti treba z nádoby odstrániť. No a zabudli sme spomenúť to najdôležitejšie: aké dážďovky použiť a koľko. Používa sa dážďovka hnojná (Ei-

senia foetida), žijúca vo vrchných vrstvách odumierajúcej vegetácie, v kopách kompostu a v hnoji, alebo Eisenia andrei, Lumbricus rubellus, ktoré si možno zakúpiť. Dážďovke obyčajnej (tú, ktorú bežne stretneme aj v záhrade) sa v „zajatí“ veľmi nedarí. Aké množstvo? Tak pre začiatok 0,5 kg dážďoviek, ktoré dokážu spracovať dennú dávku asi tak 0,25 kg odpadu. Pri dostatku potravy a miesta sa dážďovky rýchlo množia a naopak, pri nedostatku ich množenie prestáva. Takto prirodzenou cestou regulujú početnosť svojej populácie. A ako vybrať vermikompost bez toho, aby sme s ním premiestnili napr. do kvetináča aj pár hladných červíčkov a nespravili si viac galiby ako úžitku? Jednoducho tých maškrtníkov odlákame na druhú stranu debničky a to tak, že hotový vermikompost zhrnieme na jednu stranu debničky a na druhú dáme nový kuchynský odpad. Posledná otázka na záver – čo s vermikompostom? Môžeme ho pridať do pôdy k izbovým rastlinám, pri presádzaní stromčekov v ovocinárstve, alebo ho zmiešať s vodou a týmto výluhom polievať.

Ak vás táto téma zaujala, viac informácií môžete nájsť na stránke <http://www.spz.sk/sk/komp/vermi.htm>

Gabriela Michlová

Radost' z lietania je prvoradá

O atraktívnom športe a koníčku Romana Kováča (36) vedia mnohí Želiezovčania. O tom, že v tejto oblasti dosahuje úspechy i na medzinárodnom poli, vie však málokto. Pochopiteľne, lietanie na ultraláhkových lietadlách nie je masový šport, ako hokej či futbal. Možno je o to zaujímavejšie sa s ním porozprávať.

Ako dlho sa lietaniu venuješ?

- Už 22 rokov. Začal som v Bratislave s bezmotorovým lietanim, potom som lietal na motorových rogalách. Pred nástupom na ZVS som si zhotovil jednomiestne, po návrate do civilu dvojmiestne motorové rogallo. V roku 1998 sme s otcom a strýkom dokončili ultraláhké dvojmiestne lietadlo, odvtedy na ňom lietam a chodím s ním na súťaže.

Vidím tu rôzne diplomy...

- Tento je za 3. miesto na Majstrovstvách Slovenska v roku 2005 v Trenčíne... Ja som pilot mojím navigátorom je Norbert Karolyi z Levíc, ktorého som sám vyškoliť. O rok neskôr sme na Majstrovstvách Slovenska v Lučenci získali prvé miesto a na základe toho sme boli nominovaní na Majstrovstvá sveta v mikroláhkem lietaní v Ústí nad Orlicí, kde sme získali vo svojej kategórii celkovo 14. miesto.

Prečo celkovo?

- Majstrovstvá prebiehajú v rôznych etapách. Navigačná etapa, to je lietanie podľa mapy, v teréne sa podľa fotografií hľadajú rôzne objekty a znaky. Pred letom sme dostali fotografie, tie sme si rozstrihali a nalepili po kabíne. Medzi nimi boli aj klamlivé fotografie, bolo treba pozorne sledovať fotografie i terén, čo nie je ľahké. V lietadlách sme mali zabudované logre, ktoré znamenávali výšku aj trasu, pričom bolo treba dodržiavať trasu aj čas – na trati boli tajné časové bránky, kde sa meral čas na sekundu presne a každá sekunda odchýlky znamenala trestné body. Pri takom lietaní záleží, či letím proti vetru, po vetre, či mám bočný vietor – voči zemi musím dodržať predpísanú rýchlosť. Takže po vetre som musel brzdiť, letieť menšou rýchlosťou a proti vetru pridať, aby som dodržal traťovú rýchlosť voči zemi. Náročná bola aj ekonomická disciplína. Ďalšou disciplínou bola presnosť pristátia bez motora. 300 m nad letiskom sa vypína motor a treba pristáť do decku a ubrzdiť na 100 m. Pri ostatných typoch pristávania sa môže doťahovať motorom, ale tu nie. Jeden Čech letel na rogale, mal nábeh na medailu, ale pristál 3 metre pred prahovými značkami dráhy a v disciplíne bol diskvalifikovaný.

vývaný. Hodnotí sa teda každá etapa a na základe jednotlivých výsledkov potom prebehne celkové hodnotenie. V čom spočíva tá ekonomická disciplína?

- Letieť s 10 kg paliva, čo je 13,9 l benzínu, ktorý nám odvážili deň pred tým do bandasiek a zapečatili, to sme si museli naliať do lietadla, zapečatili nádrž a išlo o to – čo najdlhšie vydržať vo vzduchu. Keď sme vyčerpali všetko, do suchej nádrže, mali sme výšku asi 1500 m, motor

V Kunoviciach prebehlo pasové odbavenie, stačil občiansky preukaz na kontrolu totožnosti. Odtiaľ sme už mohli lietať po celej republike, my sme leteli do Ústí nad Orlicí, to bolo 1,20 hodiny letu.

Keď chce niekto takto lietať, čo na to potrebuje? Musí mať nejaké zvláštne vzdelanie?

- Nie. Musí mať chuť a musí absolvovať pilotný kurz. Mám vlastné výcvikové stredisko a od r. 2005 som autorizovaný inštruktorom a školím budúcich pilotov.

Si členom nejakého klubu?

- Klub nemáme, ale som členom Slovenskej federácie ultraláhkého lietania, ktorá to naše lietanie za-

Keď postavíš lietadlo, môžeš hneď lietať alebo stroj musí prejsť nejakou previerkou?

- Pri stavbe musí byť stavebný dozor, ktorého prideli hlavný technik našej organizácie. Po postavení sa robí záťažová skúška krídla a zhadzovacia skúška pevnosti podvozku. Na krídlo, ktoré samotné váži 30 kg, sa dávajú vrecia s pieskom, cca 850 kg. Krídla to musia zniesť. Potom sa robia letové skúšky, lietadlo sa zalietava. Ak vyhovuje, vydá sa osvedčenie a preukaz letovej spôsobilosti a prideli sa poznávací značka, ktorá sa umiestňuje na trup a krídla. Potom treba zaplatiť zákonné poistenie a človek môže lietať... Preukaz letovej spôsobilosti sa predlžuje každý rok a pilotný preukaz podľa veku pilota...

Kolko trvá výcvik pilota?

- Maximálna doba kurzu je 18 mesiacov. Záleží od samotného žiaka, ako sa tomu venuje, ako často chodí na to letisko. Minimálny počet nalietaných hodín je 25.

Je to finančne náročný koníček?

- Je, ale ktorý koníček dnes nie je náročný? My sme si lietadlo postavili sami, takže tam sa ušetrili nejaké peniaze, ale zase tá práca... Stávali sme ho 3 roky, po víkendoch a po večeroch...

A palivo?

- Používame normálny automobilový benzín, spotreba už v tom horizontálnom lete je asi 12 l na hodinu plus olej. Je to dvojtaktný motor... Keď to porovnáme s autom, podľa toho kam letím, tak tam prídem rýchlejšie za rovnaké

Na letisku...

zhasol a krúžili sme ešte v termických stúpavých prúdoch, takže na tých 10 kg paliva sme vydržali takú hodinu a pol, neboli až také ideálne podmienky, stúpavé prúdy neboli silné, inak by sa dalo vydržať aj dlhšie. Ale to záleží aj od toho, kto má aký typ lietadla a ako zvláda termické lietanie.

Ústí nad Orlicí je v Českej republike. Ako dlho trval let a ako je to s lietaním cez štátne hranice?

- Na tie majstrovstvá sme leteli 15. augusta, štartovali sme z domovského letiska v Tekovskom Hrádku, pristávali sme v Prievidzi – tam je medzinárodné letisko. Podali sme si letový plán, ktorý sa podáva hodinu pred odletom – do Bratislavy a oni to posielajú ešte do Bruselu. V Prievidzi sme ešte niečo dotankovali a leteli sme do Kunovic. Do Prievidze sme leteli 40 minút a z Prievidze do Kunovic – to je hodina letu pri rýchlosti 100 km/h, lebo kolega letel troška pomalším lietadlom.

strešuje.

Aké máš vzdelanie?

- Som vyučený letecký mechanik, ako aj môj otec.

Roman Kováč, člen Výkonnej rady Slovenskej federácie ultraláhkého lietania

Takže to máte v rodine. Bolo lietanie tvojím detským snom?

- Áno. Je to môj koníček od detstva...

peniaze. Z Tekovského Hrádku som v Nových Zámkoch za 20 min., keď sa ponáhlam, aj za 15.

Radost' z lietania...

Nie je takéto lietanie nebezpečné?

- Dnes už pomaly na ceste je nebezpečnejšie ako hore vo vzduchu, aspoň pre mňa. Na ceste som už musel riešiť viac kolízií, ako vo vzduchu. Zatiaľ som nemal žiadnu kolíziu s iným lietadlom.

Lietadlo ti ešte nezlyhalo?

- Zlyhalo. Keď zlyhá motor, to je srdce lietadla, situáciu musíš riešiť rýchlo.

Ako si ju riešil?

- Núdzovým pristátím, ak vypovedal motor. Stalo sa mi to 3 krát na roľe a dvakrát na lietadle. Vždy som však mal kde pristáť. Vždy musíme lietať tak, aby sme mali kde pristáť, keď vypovie motor. A potom záleží aj od šťastia, aká je tá plocha, poveternostné podmienky, aby to človek nedolámal. Zatiaľ, musím si odklepať, sa mi to podarilo bez škrabnutia.

Čo ťa najviac povzbudzuje? Víťazstvá na súťažiach, alebo radosť z lietania?

- Radosť z lietania je prvoradá a súťaže, to je tak popritom, aby som našu organizáciu zviditeľnil...

Stala sa ti nejaká zaujímavá príhoda?

- Keď zoberiem pasažierov-kamarátov, stáva sa, že to nezvládnem. Jeden, čo lieta so mnou častejšie, fotil. Lietali sme termiku, takže sme krúžili stále dokola, prišlo mu náhle zle a skoro celú kabínu... Mám tam igelitky, ale nebolo času ich vybrať, lebo to prišlo náhle. Našťastie som to zvládol ja, keďže som mal možnosť otvoriť kabínu, lebo inak... Vtedy len otvoril kabínu a preluftovať to, hlava von a predýchať... **Dakujem za rozhovor.**

Števo Hečko

Az osztályozott hulladék gyűjtésének decemberi időpontjai

A Zselízi Városi Hivatal értesíti a lakosságot, hogy az osztályozott hulladékot decemberben a következő napokon fogja begyűjteni:

Szódóról és Mikoláról **december 17-én.**

A Kert, Hurban, Mező, Fr. Král, Orgona, Gorkij, Rövid, Csendes, Úttörő, Kosuth, Kherndl, Sacher, Patakparti, Fűzfő, Iskola, Štúr, Jesenský, SNP (a zselízi rész), Vásár és a Temető utcából

december 18-án.

A Nálepka, Rózsa, Béke, Vasút, Hviezdoslav, Ady, Dózsa, Fučík, Schubert, Piac, Petőfi, Hársfa, Nefelejcs, Nyírfő, Akácfa, Tulipán, Nárcisz, Új, Posta, Sládkovič, Jilemnický, Garam, Jókai és az Ötvös utcából és a Szoroskából

december 19-én.

Az üzletekből **december 20-án.**

A gyűjtést mindig reggel 8 órakor kezdjük, ezért kérjük Önöket, hogy időben tegyék ki zsákjaikat a házuk elé. Továbbá, kérjük még, hogy a zsákokat ne kössék be.

Hľadáte odpovede na rôzne otázky, ktoré súvisia so vznikom nádorov?

Obráťte sa na Linku pomoci a poradenskú službu
Tel. 02/52965148

Pondelok–štvrtok 14:00–16:00 h
na Šafárikovom nám. č. 4. v Bratislave,
kde vás skúsení lekári – onkológovia vypočujú
a odpovedia vám na otázky prevencie, včasných
príznakov, možnosti diagnostiky a liečby, psycholo-
gické rady, adresy svojpomocných klubov, rôznych
inštitúcií a pod.

Každú stredu v uvedenom čase sa môžete obrátiť
s urologickými problémami (prostata, močový me-
chúr a iné) na skúseného odborníka – Prof. MUDr.
Michala Horňáka, DrSc., ktorý vám rád poradí.
Využite služby internetovej poradne Ligy proti rako-
vine SR, ktorú nájdete na stránke www.lpr.sk v sekcii
Užitočné informácie a rady.

Kronika - Krónika

Sľúbili si vernosť' - Házasságot kötöttek

17. 11. Petr Hanzó (Želiezovce) – Zuzana Hancuková (Želiezovce), Peter Seres (Želiezovce) – Il-
dikó Kiššová (Šarovce), 1. 12. Ľuboslav Bernáth
(P. Vozokany) – Margita Víziová (T. Lužany)

Gratulujeme - Gratulálunk

50	
Eva Červenáková	03. 12.
Katarína Karková	05. 12.
Tibor Sivák	05. 12.
Zsolt Slašťan	06. 12.
Milan Ivan	08. 12.
Dezider Tóth	11. 12.
Dionýz Kurali	15. 12.
Oľga Nevidánska	19. 12.
Eva Čeriová	21. 12.
Gabriel Dudáš	22. 12.
Eva Paláštiová	24. 12.

60	
Milada Macháčková	01. 12.
Mária Javorková	05. 12.
Július Varga	10. 12.
Jozef Granát	19. 12.
Jozef Buzáši	21. 12.
Pavol Laco	22. 12.
Marta Luptáková	22. 12.
Michal Mihók	25. 12.
Mária Rošková	26. 12.
Viera Dulaiová	29. 12.

70	
Zoltán Ondré	02. 12.
František Kresan	04. 12.
Štefan Hegedúš	05. 12.
Valéria Halašiová	15. 12.
Ľudovít Szabó	25. 12.
Mária Kováčová	30. 12.

80	
Anna Šubová	10. 12.
Anna Milanová	23. 12.

Opustili nás

7. 11. Etela Cibulová (Želiezovce, 82 r.), 8. 11.
Mária Húsková (Želiezovce, 83 r.), 12. 11. Árpád
Duba (Želiezovce, 57 r.), 15. 11. Alžbeta Leštyano-
vá (Želiezovce, 80 r.), 17. 11. Juraj Medvegy (Že-
liezovce, 82 r.), 27. 11. Tomáš Bagyin (Želiezovce,
80 r.), 5. 12. Štefan Struhár (Nýrovce, 77 r.)

Želiezovský spravodajca

Vydáva: Samospráva mesta Želiezovce

Číslo registrácie: OÜ 1/99

Šéfredaktor: Ladislav Levický

Redakčná rada: Gábor Ábel, MUDr. Imrich Beszédes, Jozef Benyák, Mgr. Nada Koncsalová, PaedDr. Žaneta Liškova, PaedDr. Ferenc Nyustyin, Pavel Polka, PaedDr. Jozef Výboch

Jazyková úprava: RNDr. Géza Horváth, Štefan Hečko

Kontakt: Mestský úrad Želiezovce, SNP 2, 036/772 11 70, 93701@pobox.sk

Tlač: LVT Levice

Názory uverejnené v novinách nemusia odzrkadľovať stanovisko redakcie.

Zselízi Hírmondó

Kiadó: Zselíz Város Önkormányzata

Nyilvántartási szám: OÜ 1/99

Főszerkesztő: Levický László

Szerkesztőbizottság: Ábel Gábor, MUDr. Imrich Beszédes, Benyák József, Mgr. Nada Koncsalová, PaedDr. Liška Zsanett, PaedDr. Nyustyin Ferenc, Pavel Polka, PaedDr. Jozef Výboch

Olvasószerkesztők: RNDr. Horváth Géza, Štefan Hečko

Szerkesztőség: Zselízi Városi Hivatal, Szfn u. 2, 036/772 11 70, 93701@pobox.sk

Nyomda: LVT Léva

A lapban közölt vélemények nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét.

Recepty na každý mesiac Vianočná kapustnica

Potrebuje:

400 g kyslej kapusty, 4 g sušených húb, 20 g údenej slaniny, 150 g domácej klobásy, masť, cibuľa, cesnak, mletú červenú papriku, mleté čierne korenie, soľ, hladkú múku, rascu, 12 %-nú smotanu, vodu.

Postup:

Umytú kapustu varíme s hubami do polomäka. Zahustíme paprikovo-cibuľovou zápražkou, dobre prevaríme, pridáme rascu, pokrúpanú domácu klobásu, vyškvařenú slaninu, prevaríme dochutíme soľou, korením a cesnakom. Pri podávaní do každej porcie pridáme polievkovú lyžicu smotany.

Ž a l ú z i e

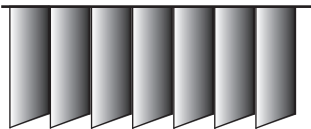
▪ Horizontálne a vertikálne látkové

- exteriérové
- medziokenné
- interiérové

▪ Protihmyzové sieťky

▪ Silikónové tesnenie okien a dverí

▪ Plastové zhrňovacie dvere

(04-2)

LUNAP - NÉMETH 036/773 91 91 0905 42 00 44

Vykupujem starožitnosti rôzneho druhu

napr. nábytok (aj v poškodenom stave), obrazy, hodiny, porcelán, striebro, lustre, šable, bodáky a iné zbrane.

Platím v hotovosti.

036/622 35 96, 0903 439 094

Felvásárolok mindenféle régiséget

pl. bútort (sérült állapotban is), képeket, órákat, porcelánt, ezüstöt, csillárokat, kardokat, szuro-nyokat és egyéb fegyvereket.

Készpénzben fizetek.

(04-3)

Slovenský Červený kríž vyhlasuje od 26. novembra 2007 do 31. decembra 2007 verejnú finančnú zbierku na pomoc obetiam v Bangladéši, ktoré zasiahol tropický cyklón Sidr. Výťažok zo zbierky zašle Slovenský Červený kríž národnej spoločnosti Červený polmesiac v Bangladéši.

Číslo účtu vo VÚB, na ktorý možno financie posielat', je: 665555/0200, variabilný symbol: 999.

Mesto Želiezovce v zmysle článku 8 Zásad hospodárenia s mestským majetkom vyhlasuje služobné vozidlo Mestskej polície v Želiezovciach typu Škoda Fabia za prebytočný majetok, ktorý presahuje rozsah primeraný potrebám organizačnej jednotky mesta, preto ho ponúka na odpredaj. Zájemcovia sa môžu informovať písomne na adrese: Mestský úrad Želiezovce, SNP 2, 937 01 Želiezovce.

Poradenská spoločnosť hľadá záujemcov na funkciu asistentky a projektového manažéra. Informácie na tel. čísle: 0908482744

V piatok 28. decembra 2007 od 10.00 do 15.00 h sa v priestoroch bývalej výroby cukrárenských výrobkov na Železničnej ul. 35 v Želiezovciach uskutoční bezplatné darovanie nábytku (holandský nábytok z dovozu) a ošatenia.

A Forrai Sándor Rovásíró Kör általános és középiskolás tanulók részére 2008. január 31-i jelentkezési határidővel meghirdeti a IX. Kárpát-medencei Rovásírásversenyt és Találkozót. Résztletes tájékoztató a <http://www.rovasirokor-forrai.xw.hu> honlap Versenyekek fejezetében. A magyarországi résztvevők Szakács Gábor szakil@interware.hu és szakacs.gabor@interware.hu, valamint a Kör 1163 Budapest, Sasvár utca 53. címén jelentkezhetnek írásban (számtétőgépen vagy levélben).

Predám 7-árovú záhradku v záhradkárskej osade Medzijarky. V záhrade je postavená drevená chatka o rozmeroch 4x4 metre celá podpiščená. Ku chatke je pristavená miestnosť na náradie a veranda. V záhradke je jedna vŕtaná a jedna razená studňa. Tel. 036/7711606

(07-40)

Fájó szívvel emlékezem feleségemre

Bene Annira

halálának 8. évfordulóján.

Szerető férje.

(07-39)

Kníhkupectvo pri Mestskej knižnici (☎7711000) ponúka:

Slová o Bohu

Bratislava, Motýl 2007, 111 str., 229 Sk

Citáty z výberu Jána Kamenistého v útlej knihe potešia najbližších pod stromčekom

Z rozprávky do rozprávky

Bratislava, Matys 2007, 236 str., 349 Sk

Najkrajšie rozprávky – Zlatovláska, Popoluška a iné s krásnymi ilustráciami.

Jozef Rybár: Kráľovské recepty

89 Sk

Ako sa varí v kráľovskej kuchyni – farebné darčekové vyhotovenie.

A Városi Könyvtár könyvkereskedésének (☎7711000) ajánlata:

John Grisham: Elmaradt karácsony

Budapest, Geopen Kiadó 2007, 203 oldal, 449 Sk

Ünnepi készülődés egy amerikai házaspár családjában.

Novotni Péter: Lovak testközelben

Budapest, Aquila 20007, 130 oldal, 449 Sk

Bepillantás az ember és a lovak kapcsolatának világába.

Honnan jöttél, Téliapó?

Budapest, Junior Kiadó 2007, 99 Sk

Ez és sok más keménykötésű könyvecske a legkisebbeknek. Leporellők.

A repülés öröme elsőrangú

Roman Kováč attraktív hobbijáról biztosan sokan tudnak városunkban, de arról, hogy ebben a sportágban milyen nemzetközi elismeréseket ér el, valószínű, hogy csak kevesen. Egyértelmű, hogy a repülés ezeken az ultrakönnyű repülőgépeken közel nem olyan népszerű, mint pl. a labdarúgás vagy a jégkorong. Talán épp ezért lesz a következő beszélgetés annál érdekesebb.

Mióta foglalkozol a repüléssel?

– Már 22 éve. Pozsonyban kezdtem motor nélküli gépekkel, utána motoros sárkányrepüléssel folytattam. A seregbe lépés előtt megépítettem az egyszemélyes motoros sárkányrepülőmet, miután leszereltem megépítettem ennek kétszemélyes változatát. 1998-ban édesapámmal és nagybácsimmal megépítettük a kétszemélyes ultrakönnyű gépet, amit a mai napig használok és versenyzem rajta.

Számos oklevél díszíti a faladat...

– Ezt a Szlovák Bajnokság harmadik helyezéseért kaptam 2005-ben Trencsénben... A pilóta én vagyok, navigátorom pedig Károlyi Norbert, akit én magam képeztem ki. Egy évre rá ezen a versenyen, de már Losoncon az első helyezést értük el, melynek köszönhetően versenybe szállhatunk az Űsti nad Orliciben megrendezett mikrokönnyű repülők világbajnokságán, ahol összesítésben 14. helyet értük el.

Miért összesítésben?

– A világbajnokság számos szakaszból áll. A navigációs szakaszon térkép szerint kell repülni. A terepen fényképek szerint kell megtalálni különböző pontokat és jeleket. A felszállás előtt megkaptuk a fényképeket. Ezeket szétnyituk és a pilótafülkében felragasztgattuk. Voltak köztük hamis képek is, rendkívül nagy figyelmet kellett fektetni a terep megfigyelésére és a repülésre is, ez nem könnyű feladat. A gépekben magasság- és útvonalfigyelő szerkezetek voltak beépítve. Szigorúan be kellett tartani az adott útvonalat és az időt. A szakaszon titkos időmérő szerkezetek is voltak, amelyek másodperc pontosságra mérték az időt – minden másodpercnyi eltérés büntetőpontokat vont maga után. Ilyenkor számít, hogy széllel szemben, vagy szélirányban repülünk-e, vagy esetleg oldalszél fúj-e. A földhöz képest be kell tartanom az előírt sebességet. Hátszélnél lassítanom kellett, szembeszélnél, pedig gyorsítanom, de a sebességnek megfelelőnek kellett lennie. Megterhelő volt a gazdaságos szakasz. A következő versenyszakasz feladata a leszállás volt, de motor

nélkül és a lehető legpontosabban. 300 méterrel a leszállópálya fölött ki kell kapcsolni a motort, és 100 m fekezés után beállni a repülőfedélzetbe. A landolás többi típusánál lehetséges a motor használata. Egy sárkányrepülő s cseh versenyző akár dobogós helyezésre is esélyes volt, de a pálya jelzéseiől 3 méterre landolt, így őt a versenyből kizárták. Minden szakasz külön értékelődik, és az így elért pontok összessége adja a végeredményt.

Miből áll a gazdaságos szakasz?

– Előre lemerít és lezárt kannákban megkaptunk 10 kg üzemanyagot, ami 13,9 l benzint jelent. Csak ezt tölthetjük az üzemanyagtartályba, amit ezután hivatalosan is lepecsételték – a cél: legtovább a levegőben maradni. Amikor teljesen elfogyott, kb. 1500 méteres magasságban lehattunk. A motor leállt, de a felszálló légáramlatokat kihasználva tovább köröztünk, így a 10 kg-nyi üzemanyaggal másfél óráig tudtunk levegőben maradni. Ha a felszálló légáramlatok erőteljesebbek lettek volna, még tovább maradhattunk volna. Ez – persze – a repülőgép típusától és a pilóta vitorlázó képességeitől is függ.

Űsti nad Orlicí Csehországban van. Meddig tartott a repülőút, és milyenek voltak a nemzetközi repülés feltételei?

– Augusztus 15-én indultunk erre a bajnokságra. Váradról indultunk és Privigyéig mentünk – itt van nemzetközi reptér. Az útitervet egy órával a felszállás előtt kell beadni, amit aztán Pozsonyba és Brüsszelbe küldenek. Itt még kicsit feltankoltuk a gépet, aztán irány Kunovice. Az út Privigyére kb. 40 perc, onnan Kunovicé 100 km/h sebesség mellett 1 óra 20 perc. Kunovicében megtörtént a vámellenőrzés – a személyi igazolvány felmutatása a személyazonosság igazolására elegendő. Ettől kezdve szabadon repülhettünk az országban – mi Űsti nad Orlicibe vettük az irányt. Az út 1 óra 20 perc volt.

Ha valaki repülni akar, kell hozzá valamilyen különleges végzettség?

– Nem kell. Kedv és a pilótatanfolyam elvégzése kell hozzá. Ma már saját

kiképzőközpontom van. 2005-től oktató is vagyok, és jövődébéli pilótákat képezek ki.

Tagja vagy valamilyen klubnak?

– Klubunk nincs, de tagja vagyok az ultrakönnyű repülés szlovákiai szövetségének.

Milyen végzettséggel rendelkezel?

– Repülőgépszerelő vagyok, mint az édesapám.

Tehát ez már családi örökség. Gyermekkorod álmod volt a repülés?

– Igen, gyermekkorom óta ez a hobbim.

Ha megépítesz egy gépet, akkor azzal azonnal repülhetsz, vagy kell tenni valamilyen vizsgát?

– Az építésnél jelen kell lennie egy felügyelőnek, akit a szervezőtünk főtechnikusa jelöl ki. A megépítést követően terhelési és zuhanó próbáknak kell a gépet alávetni a futómű erősségét tesztelve. A szárnyakra, melyek magukban 30 kg-ot nyomnak, elhelyeznek kb. 850 kg homokot. El kell, hogy bírják. Repülési próbák következnek, berepülés alatt van a gép. Ha mindennek megfelel, megkapjuk a kellő igazolványokat és a gép törzsére felkerül az azonosító jel. Már csak a kötelező biztosítást kell befizetni, és indulhat a repülés... A gép igazolványait évente kell újítani. A pilótaigazolványt a pilóta életkora szerint.

Mennyi időt vesz igénybe a pilótakiképzés?

– 18 hónap a tanfolyam maximális ideje. A diaktól függ, hogy mennyi időt szentel a dologra, mennyit jár ki a repülőterre. A minimális repülési óraszám 25.

Anyagilag megterhelő hobbi ez?

– Igen, de manapság melyik hobbi nem az? Mi a gépünket magunk építettük, tehát ezen megtakarítottunk valamennyit, de az a munka... 3 évig építettük, hétfőeken, éjszéken át...

Az üzemanyag?

– Klasszikus benzint használunk. A fogyasztás már repülés alatt kb. 12 liter egy órára plusz az olaj. Kétütemű motor... Az autóval ellentétben gyorsabb, és a fogyasztás anyagilag egyformán megterhelő. Barsváradról Érsekújvárhoz az út kb. 20 perc, ha sietek 15.

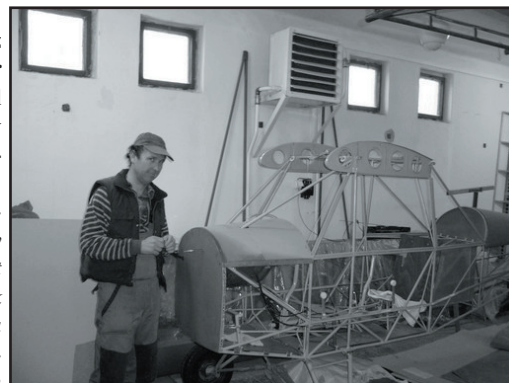
Nem veszélyes az ilyen repülés?

– Az utakon már lassan nagyobb a veszély, mint fenn a levegőben, legalábbis számomra. Az utakon már több kollíziót kellett megelőznöm, mint a levegőben. Repülőgéppel eddig még nem ütköztem.

Volt, hogy csődöt mondott már a géped?

– Igen, volt. Ilyenkor a gép szíve áll le, a helyzetet gyorsan kell megoldani.

Hogy oldottad meg?

– Kényszerleszállással. Sárkányrepülővel háromszor, repülőgéppel kétszer fordult ilyesmi elő. De mindig volt hová landolnom. Mindig úgy kell repülni, hogy probléma esetén mindig legyen a közelben leszállásra alkalmas terület. A többi már a szerencsén múlik, hogy milyenek a szélviszonyok, milyen a leszállópálya felülete. Eddig hál' Istennek mindig szerencsém volt.

Mi serkent jobban: a versenyeken elért eredmények vagy maga a repülés öröme?

– Elsősorban a repülés maga. A versenyek eredményei csak mellékeselek, hogy a szervezetünket észrevessem...

Történt már veled valami érdekes eset?

– Ha barátaimat vagy ismerőseimet elviszem, nem mindig végződik jól az út. Nem mindenki bírja. Egy ismerős többször is szokott velem repülni, fényképezni szokott. A meleg légáramlatra hagyatkozva repültünk, körbe-körbe, hirtelen rosszul lett, és majdnem az egész fülkét... Vannak ilyen célra a gépben elhelyezve nejlonzacsók, de már nem volt idő elővenni egyet, gyorsan jött... Szerencsére volt alkalmam kinyitni a fülkét, mert különben... ilyen esetben megoldás nincs, csak kidugni a fejet és megpróbálni nagyokat lélegezni...

Števo Hečko

Írjuk, mondjuk helyesen!

Kiskarácsony, nagykarácsony

Ki ne ismerné ezt a karácsonyi gyermekdalt?! De ismerik-e az eredeti, népi szövegét? Erre már nem mernék megesküdni. Tudniillik a mai felnőttek nagy része a szocializmus éveiben járt iskolába, és a tankönyvekben akkoriban nem lehetett Jézus születéséről olvasni. Íme – kárpótlásul – néhány versszak a Kodály Zoltán által Palotásan (Nógrád megye) gyűjtött népdalból:

„Nagykarácsony éccakája, Jézus Krisztus születése!
Szűz Mária, édesanyja, mily gondosan ápolgatja.

Kisded Jézus, aranyalma, Boldogságos Szűz az anyja.
Fogadj minket oltalmadba, vezess bé szent hajlékodba!”

Van még egy gyanúm: tudja e még a ma embere, hogy mit jelent a „kiskarácsony”, és mit a „nagykarácsony”? A nagykarácsony tulajdonképpen karácsony első ünnepe, tehát december 25-e. Ez a nap a IV. század óta Krisztus születésének ünnepe. Kiskarácsony pedig január 1-jén van. Karácsony nyolcadának is nevezhetjük. Ehhez a naphoz kapcsolódik Jézus névadása, akit a zsidó hagyományok szerint a születése utáni nyolcadik napon körülmetéltek, és ezzel a közösség tagjává avatták. XIII. Gergely pápa naptárreformja óta ez a nap egybeesik az újév napjával, talán ezzel magyarázható, hogy a „kiskarácsony” elnevezés háttérbe szorult, már-már feledésbe is merült.

Írásom címe azonban igazából nem erre a két ünnepnapra utal, hanem arra a kihagyatlan mértékű rendetlenségre, amely az ünnepnapok helyesírását jellemzi. Pedig a helyesírási szabályzat nagyon is egyszerűen fogalmaz: „Kis kezdőbetűvel írjuk az ünnepeket, a nevezetes napokat, szókapcsolatokat (bár olykor nem kicsi az érzelmi töltésük).” [MHSZ, 145.] Tehát kis kezdőbetűvel írandó a karácsony, a szenteste, az újév, a húsvét, az anyák napja, de még a szilveszter is, ha december 31-ét értjük alatta. A keresztnévként használt Szilvesztert azonban nagy kezdőbetűvel írjuk. Egy ismert példamondat: „Idén ott ünnepelünk szilveszterkor, ahol Szilveszter tavaly a névnapját tartotta.” Nem kivétel, de a szabályzatnak egy másik pontja vonatkozik azokra az esetekre, amikor a nevezetes nap neve egy tulajdonnév részeként szerepel. Ilyenkor az illető tulajdonnévre vonatkozó szabályok érvényesülnek: Húsvét-sziget, Karácsony-szigetek, Honfoglalás utca, Szlovák nemzeti felkelés utca stb.

Ma már bárki készíthet képeslapot, aki némi számítógép-felszereltséggel és informatikatudással rendelkezik. Ez önmagában nem is volna hiba, ha egy helyesírási szabályzatot is vásárolnának melléje. Mert az újabban kiadott képeslapok többségén kész szöveget is találunk, a küldőnek már csak az a dolga, hogy odaírja a nevét. Az előnyomatott szöveg pedig nem mindig hibátlan. Számos esetben láthatjuk a karácsonyt nagy kezdőbetűvel, Karácsony formában.

Az újévvel sincs minden rendben. Ha az elkövetkező esztendő minden napjára boldogságot szeretnénk kívánni, akkor boldog új évet kell írunk. Az újév (egybeírva) ugyanis egyetlen napot jelent: január 1-jét, az új év ezzel szemben mind a 365 (vagy 2008-ban 366) napot.

A helyesírási szabályok íróasztal mellett születnek. Mi sem természetesebb, hogy ami az egyik nyelv szerint helyes, az egy másik szerint helytelen lehet. A németek minden főnevet nagy kezdőbetűvel írnak, a szlovák nyelv helyesírási szabályai viszont csak néhány ponton térnek el a magyarétól, de a két nyelvű közegben élők könnyen megfedkeznek erről a néhány különbségről. A szlovák nyelvben a népek, népcsoportok neveit nagy kezdőbetűvel kell írni, és az ünnepek neveit is a tulajdonnevek közé sorolják. Teljesen különbözik a több szóból álló tulajdonnevek írása a két nyelvben: a szlovákban csak az első szó kap nagy kezdőbetűt, a magyarban mindegyik (Slovenská akadémia vied, de Magyar Tudományos Akadémia).

Nyelvművelő rovatunk minden kedves Olvasójának kellemes karácsonyi ünnepeket és boldog új évet kívánunk.

Horváth Géza

Karácsony előtti rendezvény
a nyugdíjasoknak

A képviselő-testület mellett működő szervezési részleg Mocsy Katalin elnöknő vezetésével karácsony előtti ünnepséget szervezett a helyi nyugdíjasok számára. December 9-én a helyi kultúrházban találkozott az idősebb generáció 50 képviselője. A rendezőség frissítővel és édességgel kedveskedett a vendégeknek, a szórakozást a helyi óvodások és iskolások kultúr-műsora biztosította. Ennek keretében bemutatkoztak a szabadidőközpont mazzoretjei és a Gereben népi együttes is. A nyugdíjasokat a polgármester és mindkét alpolgármester is megtisztelte jelenlétével. (ek)

Karácsonyvárás

Szinte észrevétlenül telnek a napok, hónapok, s mire feleszmélünk, itt van a karácsony. Mi jut eszébe az embernek a karácsony szó hallatán? Szeretet, család, a fenyő zöldje, a rajta pislogó gyertyák meleg fénye, a csillogó gömbök arany-ezüstje, a fa alatt felhalmozott ajándékok. Valójában a karácsony Jézus Krisztus születésének ünnepe.

A karácsony megünneplése a kereszténység terjedésével az egész világon elterjedt, bár vannak különbségek az egyes országok szokásai között.

Hogyan ünneplik a karácsonyt külföldön?

Kaliforniában a karácsonyi ajándékozás úgy történik, hogy már a szenteste előtt a kandallóra harisnyát vagy cipőt akasztanak, vagy az ablakba teszik, és ezekbe kerülnek az apró ajándékok, főleg édesség. December 25-én a gyerekek korán kelnek, már hajnalban lesik, mit hozott a Santa Claus. Kaliforniában karácsonykor is meleg van, ezt kihasználva az emberek gyakran fűdödni mennek, és az ajándékokat is a kertekben, a strandokon osztogatják.

Franciaországban szentesten a feldíszített karácsonyfá mellett a karácsonyi menü libasült, füstölt lazac, töltött pulyka, mindezt az éjfél mise után tálalják.

Indiában a lakosság nagy részének a mi karácsonyunk nem jelent semmilyen vallásos ünnepet. Csupán a katolikus hívők tartják meg a karácsonyi ünnepet. A gazdag családok fiataljai már kezdik átvenni és meghonosítani Indiában is a mi karácsonyi szokásainkat. Fenyőfát állítanak, feldíszítik, és alája értékes ajándékokat raknak. Mindez a nyugati kultúra elterjedését igazolja ezen a földrészén is.

Japánban a decemberi nagy bevásárlások szokása nem éppen a közelgő karácsonyhoz fűződik. Míg nálunk a szenteste a legkedvesebb és legszebb ajándékozási idő, Japánban inkább Valentin-napon halmozzák el az emberek szeretteiket ajándékkal. Azonban a felkelő nap országában is kezdenek terjedni a karácsonyi szokások, amikor egyre gyakrabban találkoznak a családtagok, barátok és ismerősök meghitt beszélgetések céljából.

Oroszországban már régi hagyomány, hogy az emberek szilveszterkor ajándékozzák meg egymást, annak ellenére, hogy a karácsonyt az oroszok január 6-án tartják. Azonban már náluk is kezdenek elterjedni a nyugat-európai karácsonyi szokások. Az étlapon főételként a pulyka szerepel.

Ausztráliában hasonlóan, mint Kaliforniában karácsonykor meleg van, és a gazdagon díszített karácsonyfákról hamar lehullnak a tűlevelek. Az ajándékozás december 25-én, az ausztráliai nyár legmelegebb napján történik, a gyerekek legnagyobb öröme. Az ünnepi ebédre pulykát tálalnak gesztenyepürével, utána karácsonyi puding kerül az asztalra.

Nálunk karácsony ünnepének egyik legfontosabb szimbóluma a díszes karácsonyfá. Az alatta levő sok-sok ajándék a szeretet megnyilvánulása. Emellett tudatosítanunk kell, hogy a karácsony elsősorban nem azért szép, mert az emberek megajándékozzák egymást, hanem mert örömben és szeretetben vannak együtt.

A karácsonyi hangulatban, gyertyafényben, az illatos karácsonyfá mellett szövődő beszélgetések, közös társasjátékok összetartják a családokat. A megfelelő hangulat teszi a karácsonyt karácsonnyá. Ha ez hiányzik, nem sokat ér a drága ajándék. Tehát tegyünk meg mindent azért, hogy szeretteink és főleg gyermekeink ne csak a drága ajándékoknak örüljenek, hanem érzelmeikben is gazdagodjanak és fejlődjenek. Legyen bennünk elég életerő és emberi derűlátás, melyet önzetlenül adjunk át gyermekeinknek és szeretett családunknak. Ilyenkor, karácsonykor gyakran halljuk a fiatalok énekét: „Ha elmúlik karácsony, a szeretet lángja halványabban ég, de ha vigyázunk rá, nem alszik ki még.” Igen, a szeretet szikrája lobban lángra lelkünkben karácsonykor, hogy az együttérző szeretet melegénél új életre keljen a magányos, rideg gondok között átfagyott lelkünk. Ügyeljünk arra, hogy ne csak az ünnepi díszbe öltözött karácsonyfában, a sok-sok ajándékban legyen örömünk, hanem a szívekben legyen KARÁCSONY.

Kívánjuk, hogy a szeretet, a béke és a nyugalom töltse be szívünket és otthonainkat!

(in)

Zselízi visszaemlékezések

A katolikus templom tornya

A régi korokban a községek templomaik tornyainak szépségével, magasságával büszkélkedtek, amelyek már távolról láthatóak voltak. Ezek az építmények tájékozódási pontok és dominánsak voltak. A zselízi templom tornya is ilyen szerepet töltött be. A régi festményeken, később a képeslapokon és fény-

A torony új tetőszerkezete

képeken látható a torony elegáns vonalvezetése, amely növelte az építmény történelmi értékét.

A zselízi katolikus templom belső, de akkoriban külső képe is nagyon szép volt. Az épület mai látványa már nem ennyire szemrevaló. Talán fokozatosan elérkezik az idő, amikor komolyan kezdhetünk gondolkodni az történelmi épület külalakjának módosításáról. A templom történelmi nevezetessége mintha arra kényszerítene bennünket, hogy konfrontáljuk mai látványát történelmi sorsával. Az első feljegyzések szerint már 1081-ben állt ezen a területen egy román stílusú templom. A következő feljegyzés 1181-ből való, amikor Zselízen megalakult az egyházközség. A mai templom megépülése, legalábbis ami az oltárt körülvevő falakat és a freskókat illeti, az 1353 és 1388 közötti időszakra vezethető vissza. A festmények és az építészeti stílus is a gótika jeleit viselik magukon, de manapság a gótikus stílus csak a templomba való belépés után válik nyilvánvalóvá. A templom mai képe nem vonzó azok számára, akik nem ismerik történelmét, hiszen az épület külső formája nem hívja fel a figyelmet a bent rejlő értékekre. Szakemberek

feladata lesz, hogy értékeljék át a külalak megváltoztatásának lehetőségét. Érdekeskedéskedvéért csatolom a templom 70 évvel ezelőtti képét. Akkor döntöttek arról, hogy megváltoztatják a tetőfedést. A régi és lepusztult zsindeletet egy helyi bádgos,

döntöttek, hogy inkább ledobják, mintsem kötélén engednék le. A nagy számú nézősereg legnagyobb meglepetésére a kereszt egészben maradt a földet érés után. Éder Imre emlékként otthon őrizte a régi keresztet egészen a háború végéig. Sajnos, a háborút

A zselízi katolikus templom a Csikókert felől kb. 1935-ben

idősebb Éder Imre eltávolította, és cinkelt lemezekkel borította be. A torony akkoriban még a templom nyugati oldalán állt, tehát a főút mellett. A munkálatok gond nélkül folytak nyár végén. Azt is beszélték, hogy a legnagyobb gond a kereszt földre juttatása volt, mivel közben elkészült az új. Fent meglazították a nagy, bádgozott fakeresztet, és úgy

az új kereszt sem vészelte túl. A visszavonuló német csapatok 1945 márciusában aláaknázták és megsemmisítették. Így az újabb tornyot nem a legszerencsésebb helyen, hátul, az oltárnál emelték. Hiszem, hogy a helyi katolikus templomra mind történelmi hagyatéka, mind látványossága szempontjából még szebb idők várnak.

Polka Pál

Mozgalmas ősze volt a Franz Schubert Vegyeskarnak

A fennállásának 25. jubileumát ünneplő zselízi Franz Schubert Vegyeskar mozgalmas, fellépésekben gazdag őszt tudhat maga mögött. Szeptember 30-án, mint a Felvidék számos településén, Zselízen is megemlékeztünk a kitelepítések, deportálások 60. évfordulójáról. A közönség meglepetésként a *Soha többé!* c. kiállítását. A megható ünnepi műsorban fellépett kórusunk is, melyet Horváth Géza karnagy, a kórus alapítója állított össze, konferált és vezényelt. Kitelepítettek vallottak élményeiről, szomorú s egyben felemelő történeteket hallhattunk. Simon Attila történész átfogó képet nyújtott a XX. század történeteiről.

Csatán ezt a megemlékezést október 20-án tartották, ott is kivettük részünket az ünnepi műsorból.

Közben lelkesen készültünk a többi fellépésre is. Nagy büszkeség, hogy városunk kórusát idén meghívták a minden évben megrendezett Harmonia Sacra Danubiana egyházzenei fesztiválra. Október 27-én szombaton a komáromi Klapka téren adott kis koncertet a 10 neves kórus. A szabadtéri örömeink után a kiváló akusztikájú Szent András-templomban csendült fel újra énekünk. A fellépést órákig

tartó közös próba előzte meg, de megérte a fáradságos munkát, mert a kétórás latin nyelvű, tridentini szertartású misén, melyet Kö-zép-Európában hosszú évtizedek óta először idén és ott celebráltak, csodálatosan szólt az összkar előadásában a *Missa de Angelis* liturgiája, Esterházy Pál (1635–1713) *Veni Creator Spiritus* című motettája, Liszt Ferenc *Ave Mariája*, Bárdos Lajos *Aeterne Rex* és Kodály Zoltán *Esti dal* című műve. 28-án vasárnap a magyarországi Szőny község kis templomában vettünk részt szentmisén s adtunk rövid műsort.

November 18-án Szentre utaztunk, hiszen az ottani közönség nagyon kíváncsian várta műsorunkat a Szenczi Molnár Albert Napokon. A templomi hangverseny után, a zárórendezvényen, melyen neves magyar parlamenti képviselők is megjelentek, zsoltárokat énekeltünk. A helyi alapkiskolások műsorából sok érdekset is megtudhattunk híres zsoltárfordítónk életéről.

Idén Kodály-év van. Az a legnagyobb hatású magyar zeneszerző, aki 125 éve, december 16-án született és 40 éve hunyt el, bejárta a Kárpát-medence számos vidékét, és összegyűjtötte számos értékes népdalunkat. A népdalokat, melyek énekélése nélkül szomorúbbak lennének

és gyökértelennek érezhetnénk magunkat. Prezentációjában Horváth Géza felvillantott néhány érdekességet Kodály életéből, méltatta munkásságát. Zseniális zenetanítási módszerét Európától Japánig számos országban tanítják az óvodásoknak és az alapkiskolásoknak, mert Kodállal vallják: „Legyen a zene mindenkié!”, csak minálunk nem. A rendhagyó kóruspróbán a mintegy 50 fős közönség betekintést nyerhetett a kórus mindennapjaiba. Felcsendült sok szép Kodály-mű a gyerekkórus és kórusunk jóvoltából, úgy mint a *Miatyánk*, a *121. genfi zsoltár*, a *Stabat Mater* és az *Adventi ének*. A rendezvény fényét emelte *Kobzos Kiss Tamás*, az Óbudai Népzenei Iskola igazgatójának előadása, aki régi magyar népi hangszereken szólaltatta meg kedves népdalainkat, s Vass Lajos szellemében meg is énekeltette a lelkes közönséget.

December 19-én a nagyérdemű Ipoly-szakállason hallhatja ismét a kórusunkat az adventi hangversenyen, ill. december 26-án a református templombeli, immár hagyományos karácsonyi hangversenyen, melyre ez úton is szeretettel várjuk Önöket.

Kuczmann Erika, kórustag

175 éves a Sacher-torta

175. születésnapját ünnepli idén a világ egyik leghíresebb cukrászsüteménye, a Sacher-torta. A híres desszert Johann Wolfgang Goethe halálának évében, 1832-ben látta meg a napvilágot. Ősrégi alakjában Franz Sacher 16 éves cukrászinas alkotta meg Metternich herceg udvarában, amikor egy díszvacsora napján a főszakács megbetegedett, és az ifjoncra maradt a desszert elkészítése. Az ifjú inas olyan sikert aratott „költeményével”, hogy 30 éves korára meg is gazdagodott.

Napjaink finom tortája azonban csak az ő Eduard fia fáradozásának köszönhetően született meg: akkor „fejlesztette fel” a csokis édességet, amikor beállt inasnak a híres nevezetes Demel udvari cukrászmester-

hez. Igazán ismertté azonban nem utolsó sorban Katharina Pratosnak a szakmabeliek által ma is nagyra becsült *A délnémet konyha* című szakácskönyvének köszönhetően vált, amelyben a szerző „Chocolade Torte a la Sacher”-ként dicsérte.

A cukrászsüteményhez csaknem hasonlóan legendásak azok a pereskedések, amelyeket az idők folyamán Sacher és Demel folytatott egymás ellen annak eldöntése végett, hogy melyiküket illetik meg a névhez fűződő jogok. A perpatvar a szálloda igazgatónőjének, Anna Sachernek 1930-ban bekövetkezett elhunytával kezdődött. Annak idején ugyanis Franz Sacher Eduard fia elszegődött Demelhez, és az udvari cukrásznak engedte át az „Eduard

Sacher-torta” szabadalmi jogát.

Megindult a több szakaszban és egész sor perben lefolyt „tortacsata” a torta közepére felkent második réteg lekvárról, amint azt Sacher bevezette, illetve arról, hogy vaj helyett használhatnak-e margarint a sütéshez. A vita tulajdonképpen lényege azonban annak eldöntése volt, hogy melyikük szerzi meg az „eredeti” Sacher-torta forgalmazásának jogát. Ezt végül is Sacher szerezte meg, míg az udvari cukrász csupán az időközben minőségi fogalomná lett „Sachertorte” (Sacher-torta) megjelölést használhatja a mai napig. Emellett természetesen számos ausztriai kávéházban és cukrászszobában számos változat kapható.

www.hgs07.com

SACHER-TORTA

(A BÉCSI SACHER-SZAKÁCS-KÖNYV RECEPTJE SZERINT)

HOZZÁVALÓK:

13 dkg vaj,
11 dkg porcukor,
1 zacskó vaníliás cukor,
6 tojás,
13 dkg főzőcsokoládé,
13 dkg liszt,
20 dkg sárgabaracklekvár,
A bevonathoz:
20 dkg cukor,
1 dl víz,
15 dkg főzőcsokoládé

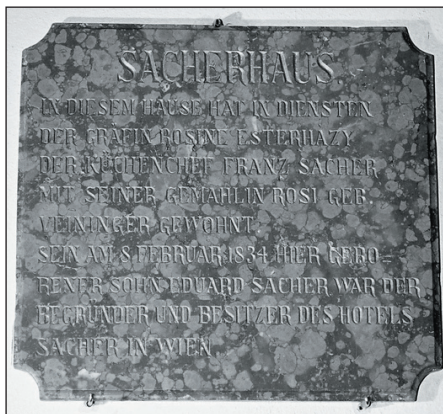
A tésztához a megpuhított vaját a porcukorral és a vaníliás cukorral habosra keverjük, majd fokozatosan hozzáadjuk a 6 tojássárgáját, valamint habverővel hozzákeverjük a megolvasztott, de már kihűlt csokoládét. A 6 tojás fehérjéből kemény habot verünk, és óvatosan beleforgatjuk a tésztába. Végül ugyanolyan elővigyázatosan belekeverjük a lisztet is. A tortaforma alját sütőpapírral kibéleljük, majd beletöltjük a tésztát. A tetejét elsimítjuk. Előmelegített, forró sütőbe téve közepes lángon sütjük. A sütés első 10 percében kisujjnyi rést hagyunk a sütő ajtaján, hogy a sütőből a gőz eltávozhasson. Ezt követően a sütő ajtaját becsukjuk, és a tésztát még kb. 1 órán át sütjük tovább, mérsékelt lángon. (Akkor sült át eléggé, ha az ujjunk hegyével könnyedén megnyomva a tésztát, az rögtön visszanyeri alakját.) A tésztát formában hagyjuk kihűlni, majd késél körülvágjuk, és kiborítjuk a formából. A papírt lehúzzuk, a tortát két lapba vágjuk. Az alsó lapot megkenjük a kissé felmelegített sárgabaracklekvárral, és ráillesztjük a felső lapot. Ezután bevonjuk a csokoládémázzal. Ez utóbbihoz a cukrot vízzel 56 percig forraljuk, majd félig kihűtjük. Eközben a csokoládét megolvasztjuk, és összekeverjük a már langyos cukorsziruppal. Addig keverjük, amíg sima, de sűrű és még folyékony marad. (Ha túl sűrűnek találjuk, hozzáönthetünk még egy kevés cukros vizet. Az öntet hőfoka pedig akkor jó, ha ajkunkhoz érintve azzal kb. azonos hőfokúnak érezzük: a túl meleg csokoládé nem lesz fényes.) Ezután a mázat rögtön a tortára öntjük, a tetejét és az oldalát késél elsimítjuk. Tortatálra helyezzük, és néhány óráig „pihentetjük”, hogy az ízek jól összeérjenek, a Sacher-tortát díszítés nélkül szokták az asztalra tenni. Minden szelet torta mellé 1-1 kanál cukrozatlan tejszínhabot tesznek a tányérra, és egy tálban külön is kínálnak hozzá habot, amiből mindenki tetszése szerint vehet.

Van-e köze a Sacher-tortának Zselízhez?

Talán igen, talán nem. Az mindenesetre tény, hogy a tortát alkotó Franz Sacher fia, Eduard Sacher Zselízen született abban a parkbéli házban, amelyet ma Magyar Házként ismerünk. Emléktábla is bizonyítja, hogy a fiú születése idején Franz Sacher az Esterházy-család főszakácsa volt. Eduard Sacher 1834. február 8-án született, kb. két évvel a híres torta elkészítése után.

Érdemes lenne utánanézni néhány tisztázatlan kérdésnek. Például: mi lehetett az oka annak, hogy a tortája révén egy csapásra híressé vált, Metternich herceg szolgálatában álló cukrászinas Esterházy Rozina grófnő szolgálatába szegődött? Első pillantásra ez visszalépésnek tűnik (Metternich hercegtől Esterházy Rozina grófnőig), ám cukrászinasból grófi főszakácsná válni valódi karriert jelenthetett a tizenhét-tizennyolc éves, fiatal legényke számára. A másik kérdőjel: Sacherék állandó zselízi lakosok voltak-e, vagy (a grófi családhoz hasonlóan) csak a tavaszi-nyári-kora őszi időszakra költöztek Zselízre? (Egyáltalán: maga az Esterházy-család 1833 után – Esterházy János Károly megbetegedése után – továbbra is váltogatta téli és nyári lakhelyét, vagy végleg letelepedett Zselízen?) Akárhogy is volt, a fiatal Sacher-házaspár 1833/34 telén valószínűleg Zselízen lakott; különben mivel magyaráznánk, hogy Eduard Sacher február elején itt született? A harmadik rejtély: mi lehet az oka annak, hogy a Sacher-családdal foglalkozó íráskor tömegének egyike sem tesz említést arról, hogy hol született Eduard Sacher, a szállodaalapító. Ezt a kérdést a szállodalánc mai tulajdonosainak is fölvettem. Néhány fényképet is mellékeltem az emléktábláról és az egykori Sacher-házról. Nemrégiben a bécsi Sacher Szálló igazgatója e-mailben köszönte meg a képeket és a korrekt tájékoztatást. A „sorok között” olvasva az volt az érzésem, hogy a mai szállodatulajdonosok sem tudatosították eddig, hogy Eduard Sacher nem Bécsben született.

A Sacher-émléktábla ma ugyanabban a házban látható, mint ahol korábban is volt, de egy másik falon. Rendbehozatala után (a Csemadok Zselízi Alapszervezete, a zselízi Rákóczi Baráti Társaság és Tóth Gyula kőfaragómester jóvoltából) egy másik tábla is helyet kapott mellette: az eredeti (német nyelvű) szöveg magyar és szlovák

fordításával. Az eredeti szöveg: *Sacherhaus*
In diesem Hause hat in Diensten der Gräfin
Rosine Esterházy der Küchenchef Franz Sacher
mit seiner Gemahlin Rosi geb. Veininger
gewohnt.

Sein am 8 Februar 1834 hier geborener Sohn
Eduard Sacher war der Begründer und Besitzer
des Hotels Sacher in Wien.

A szöveg magyar fordítása: *Sacher-ház*
Ebben a házban lakott az Esterházy Rozina grófnő szolgálatában álló Franz Sacher főszakács
hitvesével, szül. Veininger Rozival.

Fia, Eduard Sacher, aki ebben a házban született
1834. február 8-án, volt a bécsi Sacher Szálló
alapítója és tulajdonosa.

Megjegyzem: a fordítás és a kőbe vésés művelete között valahol becsúszott egy apró „sajtóhiba”: a második mondat utolsó tagmondata

eredetileg így kezdődött volna: „volt a bécsi...”. Ezzel szemben ma a táblán ez olvasható: „ő volt a bécsi...”.

Sok zselízi gondolja úgy, hogy Zselíz a kihasználatlan lehetőségek városa. Igazat kell nekik adnunk. Olyan hírességeknak volt köztük városunkhoz, mint Franz Schubert, Franz és Eduard Sacher, Kherndl Antal, de mind a mai napig csak annyit sikerült elmünk, hogy egy-egy utcát elneveztünk rólunk, kettejüknek szobrot is állítottunk. 2009 februárjában, tehát bő egy év múlva ünnepli majd Ausztria (és talán egész Európa) Eduard Sacher születésének 175. évfordulóját. Jó lenne addig elhinteni szerte a világon a hírt: a szállodaalapító Zselízen született.

Horváth Géza

Karácsonyi történet: kis fehér boríték

Karácsonyfánk ágai közé egy kis fehér borítékot szúrtak be. Címzett nélkül, név nélkül. A tülevelek közül figyel minket immár több mint tíz éve.

Minden a férjem miatt kezdődött, aki ki nem állhatta a karácsonyt. Nem a valódi értelmét, Mike a kommersz velejáróját nem szerette; a bevásárlásokat, az utolsó pillanatig tartó hektikus rohanást. Nyakkendőt venni Harry bácsinak, arckrémet nagymamának, csupa kétségbeesett választás, amikor már semmi sem jut eszünkbe.

Mivel tudtam, mi a véleménye, az egyik évben úgy döntöttem, nem veszünk hagyományos ajándékokat – inget, szvettert, nyakkendőt –, ehelyett Mike valami rendkívülit kap, ami csakis az övé lesz. Az inspiráció – ahogy az már lenni szokott – teljesen váratlan irányból érkezett.

12 éves Kevin fiunk tagja volt az iskolai birkózó-csapatnak, amely az iskolaközi bajnokságban jól szerepelt. Közvetlen karácsony előtt barátságos mérkőzésen találkoztak az egyik város széli iskola csapatával, amelybe főleg fekete bőrű gyerekek jártak. A csapatot az ottani templom támogatta. Tagjai egyszerű pólókban, rövidnadrágokban, a fűzőkkel csak alig-alig egybentartott edzőcipőkben érkeztek. Óriási eltérés volt a két csapat között, hiszen a mi iskolánk csapata arany-kék szinkombinációban, csillogó cipőkben lépett szőnyegre.

Amint elkezdődtek az összecsapások, nyugtalanul vettem észre, hogy az ellenfél birkózói fülvédő sisak nélkül léptek pályára. Valószínűleg ez luxuscikknek számított, amelyet csapatuk nem engedhetett meg magának. A mérkőzés végül a mi csapatunk megsemmisítő győzelmével ért véget. Minden súlycsoportban győztünk. Mégis, minden egyes összecsapás után az ellen-

fél játékosra olyan büszkén állt fel a szőnyegről, és felemelt kézzel ment vissza a kispadhoz, mintha nem ismerné el a vereséget. Mike, aki mellettem ült, szomorúan rázta meg fejét: „Azt szeretném, ha legalább egy összecsapást megnyernének. Nagy potenciáljuk van, de egy ilyen vereség kitépheti a szívüket.”

Mike szerette a gyermekeket, nagyon jól kijött velük, mivel baseball-, kosárlabda- és futball-edzőként is tevékenykedett. Ekkor eszembe jutott valami. Megjegyzése hatására egyszerű dolog jutott eszembe, amit még aznap délután meg is valósítottam. Elmentem egy sportüzletbe, és birkózó felszerelést vettem az egész csapatnak, majd névtelenül elküldtem abba a templomba, amely támogatta a csapatot.

Szentestén egy fehér borítékot rögzítettem a fához. Megírtam benne, mit tettem, és hogy ez az én karácsonyi ajándékom az ő számára. Aznap este mosolya még szebb és ragyogóbb dísz lett karácsonyunknak, és az elkövetkezőknek is. Ezután minden karácsonykor megtartottam ezt a hagyományt – egyik évben fogyatékos gyerekeknek vettem belépőt egy NHL mérkőzésre, máskor csekket küldtem egy idősebb házaspárnak, akinek éppen karácsony előtt égett le a háza. A kis fehér boríték Szentestéink fénypontja lett. Mindig utolsóként bontottuk fel. Másnap gyermekeink saját ajándékaikat figyelembe sem vették, kíváncsi szemekkel várták, hogy apjuk felnyissa a borítékot, és hangosan felolvassa tartalmát. Ahogy gyermekeink nőttek, játékaikat hasznosabb ajándékok váltották fel, ám a boríték varázsa nem hagyott alább.

Történetem azonban még nem ér véget.

Tavaly Mike alulmaradt a rákkal vívott küzdelemben. Karácsonykor rendkívül letört

voltam hiányától és a bánattól, alig voltam képes odaállni a fához. Szenteste ismét odarögzítettem a fehér borítékot a fához. Másnap azonban három újabb boríték jelent meg a fán.

Mindhárom gyermekünk, anélkül, hogy megegyeztek volna, kihelyezett egy borítékot édesapjuk számára. A hagyomány elterjedt, és lehet, hogy egy napon unokáink is tovább terjesztik majd, miután visszafajított lélegzettel álltak a fa mellett, várva, hogy apjuk felolvassa a boríték tartalmát. Mike és emléke így mindörökké velünk marad, úgy, mint a karácsony. Boldog karácsonyt!

Ismeretlen szerző, közzétette Marilyn Jensen, szlovákra fordította Norbert PAUL, magyar fordítás (ek)

Szabó Lőrinc:

Karácsonyest...

Karácsonyest, nyugalmas este,
szemünk a friss havon mereng,
és lelkünk bánattal övezve
ki tudja merre, merre leng?

– A szél kint a havat kavarja
és trombitálva jár a tél,
a lelkünk félve gondol arra,
ki tőlünk oly messze él...

Karácsonyest. – Egy drága könnyben
óh mennyi boldogság van itt!
A gondolatunk messzerőppen
és lelkével ölelkezik:

– elcsöndesül az ég haragja,
csillag ragyog, elült a szél
és lelkünk áldva gondol arra,
ki nemsokára visszatér...

Elmélkedés az ellopott karácsonyfáról

Előfordult már önökkel, hogy bizonyos dolgokat teljesen lehetetlennek tartottak? Velem olykor előfordul ilyesmi. (Talán a hajam szőke árnyalata lenne ludas a dologban?) Tegnap, amikor egy ismerőssel beszélgettem, ez újra megtörtént. Beszélgetésünk közben elmondta, hogy éppen a kiskertjébe készül, hogy a fenyőfáin elvégezzék egy kis kozmetikai beavatkozást, hogy átvészeljék a karácsonyt. Természetesen azonnal arra gondoltam, hogy valamilyen speciális módon akarja a fácskáit megvédeni a kemény téltől, de ez meg sem közelítette a valóságot. (Mégis „szőke”.) Mikor közöltem vele, hogy mire is gondoltam, csak mosolygott (és valószínű, hogy gondolt rólam egy két furát), majd kertelés nélkül ismertette céljait: megcsönkítja a fenyőit annak érdekében, hogy ne

végezzék karácsonyfaként, valakinek az ebédlőjében díszelve. Elmondása szerint ez ilyenkor általános probléma. Tavaly a kozmetikázásról elfeledkezett, így két csodás fenyőnek „lába kelt”.

Aznap már többet a falopás témája nem foglalkoztatott, de este, elalvás előtt újra felvillant az agyamban. Hogy képes valaki más kertjéből ellopni egy fát? Méghozzá karácsonykor, mikor mindenhol csak a határtalan szeretetet, békességet oltják belénk. Az ünnepek alatt, amikor az emberek olyan kedvesek és megértők egymással (leszámítva a két nap harmonikus szimbiózist követő családi vitákat). A számban keseredne meg az édes szaloncukor, ha képzeletben megjelenne előttem a tulajdonos arca a fák hült helyének láttán. A máskor bódító és nosztalgikus

hangulatot idéző fenyőillat most a büntudatomtól búzlana. Biztosan akadnak családok, akik nem engedhetik meg maguknak, hogy fát vegyenek, de fát lopni?! Tudom, hogy nem könnyű a gyermekek szomorú, könnyekkel teli szemébe nézni, és próbálni megmagyarázni, hogy idén a Jézuska nem hoz fát. Bevallom, hogy közben kicsit elkalandoztam a gyermekkori emlékeim közé. Eszembe jutott egy gyermekkoromban átélt karácsony, mikor szomorúan ülve az ablakban csak abban bíztam, hogy hátha mégis hoz fát a Jézuska. Nem kell, hogy nagy legyen, csak legyen. A mai napig emlékszem, milyen reményvesztetten imádkoztam csendesben. És ahogy az lenni szokott – minden mese jól végződik – a Jézuska hozott fát. Nem volt az a tipikus

fa, hiszen az udvaron álló fenyő ágaiból volt, de akkor is gyönyörű volt. Az emlékek egyértelmű végszóhoz vezettek (igen, annak ellenére is, hogy szőke vagyok). Éreznünk és tapasztalunk kell a természetes, megszokott tárgyak és események hiányát, hogy megtanuljunk becsülni őket. Ez a fiatalabb generációra is pozitívan hatna. Talán több minden megváltozna a körülöttünk. Talán nem lenne szükség a fák megcsönkítására ahhoz, hogy átvészeljék az ünnepeket. A bolti eladóknak nem kellene árgus szemekkel figyelniük a vásárlókat, hogy megelőzzék az esetleges lopásokat. Talán még a karácsony is visszanyerné eredeti mondandóját, és nem a pénzről, vásárlásról, felületességről szólna.

(gm)

24 festmény eladásából a rászorultak megsegítésére

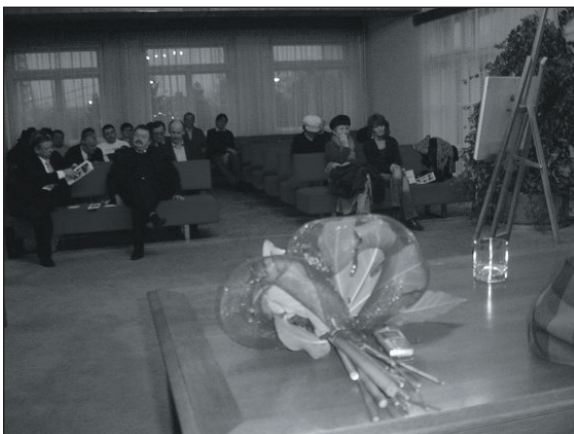
A résztvevők kíváncsi tekintete, a szervezők reménykedése, a leendő vásárlók elhatározása, profi szinten való végrehajtás és a végén az összes résztvevő különös meglepedettsége. Talán így lehetne röviden jellemezni Kanyuk József festményeinek árverését. A Mikolán élő festő 40 alkotását bocsátotta árverésbe, hogy az eladásból származó bevételt szociálisan rászorult családok megsegítésére fordítsa. A rendezvényt komoly előkészületek kísérték, a szervezők kinyomtatták az árverés katalógusát, amely bemutatta az összes felajánlott művet. Az aukció előkészítésében részt vett a képviselő-testület mellett működő szervezési, valamint az egészségügyi és szociális részleg.

A nagy nap december 7-én, Miklós napján jött el. Délután a városi hivatal díszterme előtti folyosón gyülekeztek a vásárolni kívánók és az árverés iránt érdeklődők. Mivel először szerveztek városunkban hasonló jellegű rendezvényt, ez utóbbiak jóval többen voltak. Az árverésbe 10 potenciális vásárló jelentkezett be, mindnyájan kész elhatározással érkeztek azt illetően, hogy melyik művet szeretnék megvásárolni. A kikiáltási ár minden esetben 1000 korona, a licitnövekmény 300 korona volt.

Az aukciót Mocsy Katalin alpolgármester nyitotta meg, majd átadta a szót Anton Pižurný kikiáltónak, aki az elvárásoknak megfelelően magas szinten látta el feladatát. Az első műveket licit nélkül mutatták be, később azonban az árverezők felbátorodtak, és helyenként izgalmas küzdelmet folytattak egymással. Rendkívüli érdeklődést keltettek a zselízi és lévai utcarészletek, a tájképek, a vadászati témák, kisebb érdeklődést tapasztalhattunk a helyi vonatkozású történelmi témák iránt. Az első kört a második követte, amelyben az el nem adott műveket 800 koronás kikiáltási árral hirdették meg. Az érdeklődés élénk volt, hiszen a 40 festményből a két körben 24 talált új tulajdonosra, ami egy átlagos árverés esetében is jó eredmény. Ez az adományozó és a szervezők várakozásait is túlszárnyalta. Az árverés bevétele 40 900 korona volt, amely jótékony célokat szolgál majd. Kanyuk József nagyvonalúsága és gondoskodási szándéka, aki annak ellenére vállalkozott erre a nemes gesztusra, hogy átlagos anyagi körülmények élő zselízi polgárnak mondhatja magát, sokak szerint inspiratív volt, hiszen nem felesleges győzelméből adakozott, hanem szíve – és műveiben lelke – egy darabját adta másoknak.

„Fantasztikusan érzem magam, egész napom jól sikerült. Nem voltunk sokan, nem baj, mindig azt mondom, hogy a mennyiségnél fontosabb a minőség. Volt itt néhány úriember és hölgy, akik megvásárolták felkínált műveim nagy részét. Az igazat megvallva eleinte borúlátó vol-

tam, de az utóbbi napokban ez az érzés elszállt. Több fiatal festővel is beszéltem, akik lelkesen felajánlották, hogy jövőre ők is adományoznak néhány képet jótékony célokra. Ez azt jelenti, hogy jövő Mikulásra újabb árverést szervezhetünk, és ezúttal több alkotó műveiből is. Ez az első rendezvény rendkívül tanulságos volt, legalábbis számomra. Szembesültem az emberek érdeklődési körével, megtudtam, milyen jellegű festményekre van igény, és milyenekre nem” – mondja Kanyuk József, aki ezúton kívánt köszönetet mondani mindazoknak, akik segítettek elképzelése megvalósítását: Turza Irénnek, Mocsy Katalinnak, Janak Benikóvának, Anton Pižurnýnak, Štefan Hečkonak, Roland Kováčnak, Miroslav Opavskýnak és lapunknak is. Az adományozó rendkívül hálás azoknak is, akik a képek megvásárlásával segítettek szándékát, név szerint: Margita Bálintovának, Miroslav Opavskýnak, Paláști Péternek, Halámik Józsefnek, Morauszki Máriának, Nyúl Józsefnek, Nagy Gézának és

Peter Pólyának.

Az árveréssel még nem ér véget a folyamat, mondja a jótékonyági rendezvény egyik főszervezője, Turza Irén, bár kétségtelen, hogy az aukció a legfontosabb része volt. A közeljövőben összeül a bizottság, amely dönt majd arról, ki is jogosult a bevételből való támogatásra. Hiszen erről van elsősorban szó. „Az egész fáradozás legfontosabb célja a rászorultakon segíteni. Néhány ember igyekezetének köszönhetően most több szociálisan rászorult családnak lesz boldogabb karácsonya, vagy legalább néhány kiló gyümölcssel lesz gazdagabb ünnepe” – mondja Kanyuk József, aki több hónapon keresztül viaskodott környezetének kishitűségével és pesszimizmusával, mígnem meggyőzött elegendő segíteni kész embert.

A zselízi Don Quijote – a szó jó értelmében – legyőzte a szélmalomokat. Új ösvényt taposott ki, olyat, amilyen városunkban még nem jártak. A vagyontól bibliai értelemben való megválás módján mutatott példát a karácsony előtti időszakban, amelyet bárki a maga módján értelmezhet. A jószívűség, a nyitottság, a bátorság, a kitartás példáját. És mások számára ez a jó példa már magában is fél siker. ... **Levický László**

Ankét

Milyen fejlesztési lehetőségeket lát városunkban az idegenforgalom terén? Mire kellene a legnagyobb figyelmet fordítani a városnak annak érdekében, hogy ezeket a lehetőségeket a lehető legjobban kihasználja? – Ezzel az összetett, ugyanakkor egyszerű kérdéssel próbáltuk szóra bírni az embereket Zselíz utcáin.

A válaszadók többsége néhány épület, közterület, emlékmű szinte fogalommmá vált nevével válaszolt, mert bevallásuk szerint ez a kérdés néhány rövid mondatban sajnos megválaszolhatatlan lenne.

Eva Fašungová: Rendbe kellene tenni a park területét, a kastélyt, az autókempinget, a fürdőt, azért, hogy az ide látogatók kulturált körülmények között szállhassanak meg, és az itt létük kulturális nyomot hagyjon bennük.

Egy névtelen nyilatkozó: Gyermekekkori emlékem felidézésével tudnám elképzelni a város és a környék idegenforgalmi fellendülését. A falusi turizmus kialakításával, melynek része lenne az egykori kisvasút – akár csak részleges – újjáépítése is különlegessé lehetne tenni ezt a természeti és kulturális adottságokban gazdag területet.

Kovács Brigitta: Erről akár egy napig is lehetne beszélni, de a földben rejlő kihasználatlan termálvíz mint természet adta lehetőség és a fürdő felújítása, kiépítése, biztos fellendülést hozna.

Kádasi László: A kastély, a park, csónakház építése a Garam partján, fürdő, és még sok más lehetőség együtt fellendítené a várost és környékét.

Peter Platinský: A város sok más várossal szemben lényegesen nagyobb potenciális erővel bír. Történelmi múltjával, kastélyával, sokkal több lehetőséget kínál, mint más városok.

Félix Katalin: Én szívesen válaszolok a föltett kérdésre, de először szeretném a véleményemet elmondani, hogy miben látom a legfőbb okát annak, hogy a város nem bír kimozdulni a holtponton. A városban nincs munkalehetőség. Ugyanez a problémájuk a fiataloknak is és az idősebb korosztálynak is. Szerintem addig az embereknek nem is lesz kedvük vállalkozásba fogni, míg a városban nincs pénz a nép kezében, hogy ők is be tudjanak fektetni és nyugodtabban tudjanak költeni.

Egy névtelen nyilatkozó: Ez nagyon hosszú téma, de elsősorban a magasabb életszínvonal elérése, a korrupció megszüntetése vezetne a megoldáshoz.

Jana Farkasová: Szükség lenne a városközpont kiépítésére, a fürdő már évek óta nem üzemel, és szörnyű állapotban van, a kastély is javításra szorul, általánosságban az utak is rémes állapotban vannak. A fiatalabb korosztály hiányt szenved a szórakoztató szabadidő-központokban is, nincs mozi és nincsenek diszkók vagy hasonló szórakozási lehetőségek.

(pepo, dg, ck)

Ne öljük meg egymást, avagy hová tegyük a biohulladékot?

A mondás szerint: „minden kezdet nehéz, de később már egyszerűbb”. Mindig ez jut eszembe, amikor a számítógéphez ülök, hogy valami okosat írjak Önöknek, és ez a mondat most, hogy sokuktól hallottam, hogy mégis a komposztálás mellett döntöttek, még nagyobb aktualitással bír. A népi megfigyelések szerint – „ha egy ideig megmarad a novemberi hó, jobb, mint a trágya” – jó ha belekezdünk a komposztálásba, mivel novemberben nem volt túl sok hó, így bizonyára jól jön a komposzt.

Az előző számokban főleg a kertészkedőkkel foglalkoztunk, akiknek elegendő terület és lehetőségük van a kertben kotorászni és a humuszban matatni, de mi van Önökkel, kirekesztettekkel, akiknek nincs kertjük? Jó hír, ha szeretik a földigilisztákat, Önöknek is akad valami. Hallottak már a vermikomposztálásról? Hogy nem? Nem számít, hisz nem sokkal ez előtt én sem. A legfontosabb, hogy ne radjanak vissza ettől a bonyolult elnevezéstől. A vermikomposztálás egy olyan módozata a komposztálásnak, amelyben a földigiliszták segédkeznek, és leginkább azoknak lett kitalálva, akik nem rendelkeznek kerttel, csak erkélyük van, esetleg még az sem. Miről is van szó? Már az ókori Egyiptomban is tudták, hogy a Nílus-völgy varázslatos termékenysége a földben élő gilisztáknak volt köszönhető. Arisztotelész, görög bölcs, a „föld belének” nevezte a gilisztákat. Na és a kedves tanító nénik az általános iskolákban (próbálván korlátozni a fiúk állatkínzási kirohanásait és az állatok szeretetére nevelni őket) szintén arra tanítottak bennünket, milyen hasznosak a földigiliszták a termőföld számára, mert amit megesznek és átmegegy az emésztőrendszerükön, a testből való kiválasztódás után minőségi humusszá alakul át.

Az egész vermikomposztálás épp ezen az elven alapul. Azon kevesek számára, akiknek a földigiliszták nem tartoznak a kedvenceik közé, esetleg túltólunt nyálkásnak találják őket, nem ajánlom, hogy tovább olvassák ezt az írást, de kérem a többiek folytassák. A vermikomposztálás első sorban azok számára ajánlott, akiknek szenvedélyévé vált a szobanövények gondozása. Ugyanis az a humusz, amelyet a földigiliszták termelnek, rendkívüli módon alkalmas tápanyagnak. Tehát, hogy is kell csinálni?

A vermikomposztálás pl. a következő helyeken kivitelezhető: pincében, garázsban, folyosón és – amíg a kinti hőmérséklet nem csökken fagypontra – az erkélyen vagy a teraszon is.

Szükségünk van egy tartályra – olyan anyagból készült lezárható (fából vagy műanyagból készült) ládára, amely nem engedi át a fényt, véd a kiszáradás és a muslincák ellen, oldalainak aránya 1 : 2 : 3 (lásd a képet), oldalán szellőzőnyílásokkal és kivezető nyílásokkal az alján (a felesleges nedvesség elvezetésére). Célszerű egy edényt készíteni a tároló alá, amely felfogja a felesleges nedvességet.

A giliszták „lakhelye” lehet: agyag, avar, fű, szalma, forgács valamint nedves, apró darabokra szagatott újságpapír. A növényi hulladék a megfelelő táplálék a földigiliszták számára (gyümölcs- és zöldséghej valamint belőlük származó maradék, kenyér- és péksütemény-maradék, már felhasznált teatasak, kávézacc, szétmorzsoltojtójszék, fű, levelek, forgács, fűrészporsz.).

Visszont nem szívesen fogyasztanak csontot, húst, halat, tejtermékeket, zsíros ételmaradékot és a túlsózott élelem sem ízlik nekik. Az eleséget fokozatosan temessük be különböző helyekre a

tárolóba, úgy, hogy mindig be legyen fedve. A hulladék, ami kilóg a tárolóból, vagy túl nagy, kellemetlen szagot árasztthat vagy penészesedésnek indulhat. Az ilyen részeket el kell távolítani az edényből. Na, és a leglényesebbet elfelejtettük megemlíteni: milyen és mennyi földigilisztát használjunk. Ganajtúr földigilisztát (*Eisenia foetida*) használnak, amely az elhalófélben lévő vegetáció felső rétegeiben él, komposzt- és trágyadombokon, vagy *Eisenia andreit*, *Lumbricus rubellus*, amely megvásárolható. A közönséges földigilisztát (melyet rendszeresen láthatunk a kertben) rosszul tűri a „rabságot”. Mekkora mennyiségben? Kezdetben 0,5 kg gilisztára lesz szükségünk. Ez a mennyiség fel tudja dolgozni a napi kb. 0,25 kg-nyi hulladékadagot. Elegendő táplálék és tér mellett a giliszták gyorsan szaporodnak, ellenkező esetben leáll a szaporodási folyamat. Ilyen természetes módon szabályozzák a saját népelesszaporulatukat. Hogy vegyük ki a vermikomposztot anélkül, hogy a virágcserepbe néhány sima gilisztát is helyezzünk, és nagyobb felfordulást okozunk, ahelyett, hogy rendet teremtenénk? Egyszerűen csalogassuk ezeket az ingyencet a láda másik oldalába, mindezt úgy, hogy a kész vermikomposztot a láda egyik oldalára tesszük, míg a másikra friss konyhai hulladékot. Végül egy utolsó kérdés: mi legyen a vermikomposztal? Szobanövények virágföldjéhez adhatjuk, fák átültetésekor a gyümölcsösben, vagy elkeverhetjük vízzel és ezzel a ázalékkal locsolhatunk.

Amennyiben a téma felkeltette érdeklődésüket, többet is megtudhatnak a következő honlapon: www.spz.sk/sk/komp/vermi.htm

Gabriela Michlová

Vidékünk írói

Féja Géza (1900. december 19., Szentjánospuszta–1978. augusztus 14., Budapest) író, újságíró. Léván érettségizett 1919-ben. 1920-tól a budapesti egyetem magyar–német szakos hallgatója, az Eötvös-kollégium tagja. Tanári diplomát szerzett, majd újságíró lett. A népi mozgalom harcos közírójaként dolgozott. Szabó Dezső tanítványaként indult, majd Bajcsy-Zsilinszky Endre körében játszott szerepet. Az Auróra, majd az Élet és Irodalom munkatársa. 1927-től az Esztergom-tábori Fiúnevelő Intézet igazgatóhelyettese volt. Esztergomi tartózkodásának emlékére a Féja Géza Közösségi Ház őrzi a nevét a városban. 1960-tól a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár tudományos főmunkatársa volt. 1966-ban József Attila-díjat kapott. Főbb művei: *Csabai nappalok és éjszakák* (napló és levélrészletek), *Dózsa György* (történelmi tanulmány), *Visegrádi esték* (regény), *Viharsarok* (szociográfia), *Egy barátság története* (levelek), *Márciusi Front* (dokumentumok és emlékezők).

N. Tóth Anikó (1967. június 5., Nagyöved) író, pedagógus. Az Iródia mozgalom keretében kezdett publikálni, még zselízi gimnazista volt, mikor első elbeszélése (A sarokban) megjelent az Iródia Füzetek 1983. évi 3. számában. Később inkább a mese és a valóságtörténet műfaja vonzotta. Az Irodalmi Szemle Holnap rovatában jelentek meg először írásai a szélesebb nyilvánosság előtt, többnyire mesék és balladisztikus történetek. A nyolcvanas évek végétől egyre gyakrabban ír recenziókat, irodalomelméleti vonatkozású tanulmányokat, műközpontú elemzéseket. Úgy tűnik, a gyermekpróza és az irodalomkritika a legtöbb perspektívát ígérő területe. Könyvei: *Tamarindusz* (Lilium Aurum, 1994), *Kísérlet megszólalásra és elnémulásra* (Kalligram, 1999), *Alacindruska. Történetek Palóciából* (AB-ART, 1999), *Dülle és Kandika. Játékok iskolai színjátékoknak* (Kalligram, 2002), *Fényszilánkok*. Regény (Kalligram, 2005). Antológiák: *Piknik a Szaharában* (Lilium Aurum, 1993), *Iródia* (Lilium Aurum, 1994). Tanulmányainak zöme a Kalligram folyóiratban jelent meg.

Könyvtárunk nemzetközi könyvtáros találkozót fogadott

November közepén a Zselízi Városi Könyvtár adott otthont egy nemzetközi részvételű könyvtáros-találkozónak. A rendezvényen a szlovák-magyar határvidék községi, városi és regionális

felajánlott több modellt is a könyvtárak együttműködésére. A kérdés megvitatása után a résztvevők megtekintették városunk nevezetességeit – a parkot, az Esterházy-kastélyt, a Schubert-emlék-

könyvtárainak 35 dolgozója vett részt. Bevezetőben az összegyűlték részt vettek az érdi gyermekek rajzaiból összeállított vándorkiállítás ünnepélyes megnyitóján. A szakmai megbeszélés előtt Mocsy Katalin alpolgármester köszöntötte a vendégeket. A zselízi könyvtárat Jana Beníková igazgatónő mutatta be. Ezután a váci könyvtár igazgatója tartotta meg beszámolóját a regionális dokumentumok fontosságáról a könyvtárakban, és ezen belül

szobát, a Sacher-házat és a templomot. A városnézés közben idegenvezetés feladatait Polka Pál alpolgármester vállalta fel.

A találkozó, amelynek során a zselízi vendéglátók jelesre szerepeltek, egyrészt hozzájárult városunk népszerűsítésére a régióban, másrészt fontos fóruma volt a regionális gyűjtemények kezelésének, amely egyre inkább foglalkoztatja a könyvtárakat.

(ck)

Bemutakoztak a régió méhészei

A Zselízi Méhészek Alapszervezete december 8-án Szent Ambrus mézes napot szervezett a helyi kultúrházban. Az előcsarnokban méhészeti termékek és kellékek kiállítása várta az érdeklődőket. A látogatók különböző eredetű mézet és mézkelesztményeket vásárolhattak. Nagy volt a mézbor utáni érdeklődés is. A látogatókat Jókay Tibor vezette végig a kiállításon, aki a helyi méhészek szervezetének – mely egyesíti az alsó Garam mente méhészeit – elnöke, és a rendezvény főszervezője is

volt. A méz-, virágpor- és mézpálinka-kóstoló sem maradhatott el. A délutáni órákban a nagykürtösi Anton Turčani legújabb kap-tár-technológiákról, a salgótarjáni Buhinger György az effektív és kifizetődő méhészkedésről tartott előadást. A rendezvény fő célja a méz népszerűsítése, ezért a szervezők a Szent Ambrus-napból hagyományt szeretnének teremteni.

(ck)

Vásárlói dzsúdó

(avagy lehet-e két ötvenfilléres a rátermettséggel mércéje?)

A vásárló az úr – mondja a kereskedők aranyszabálya. Sajnos a gyakorlat nem mindig tükrözi az elméletet. Kereskedőnek nem születik az ember, a fortélyokat meg lehet tanulni. Bizonyos adottságok talán mégis kellenek, sokan ismerjük azt az érzést, amikor elégedetten jövőnk ki egy üzletből, mert a kereskedő meggyőzött minket arról, hogy valójában sokkal több dologra volt szükségünk, mint azt gondoltuk. A született kereskedő azonban nemcsak rábeszélőképességével tűnik ki, hanem kedvességével, közvetlenségével, „kereskedői karizmájával” is. Az ilyen adottsággal rendelkező ember előbb-utóbb meggyőződik arról, hogy jól tud eladni, és megpróbálja ezt hasznosítani, pl. üzletet nyit, vagy hasonló munkakörben helyezkedik el. Ez az adottság nem függ a gyakorlattól, képzettségtől vagy tapasztalatától, ám ha ezek együtt jelentkeznek, a vásárlóközönség újabb tehetséges, ügyes és „dörzsölt” kereskedőre tehet szert a szakma dicsőségére és a vásárlók elégedettségére. Néhány héttel ezelőtt történt, hogy egy huszonéves eladó egy lévai családi cipőboltban több mint fél órán át – természetes mosollyal az arcán – szolgált ki egy kisgyermekes családot, mivel a gyermeknek egyetlen cipő sem illett a lábára. Amikor mégis sikerült választaniuk, maga az elárúsító beszélt le őket a vásárlásról, mondván: csak ilyen méretben vannak, a gyermek kinövi még a nyár vége előtt. Végül nem vettek semmit. A bölcs kereskedő azonban tovább lát az orra hegyénél. A család azzal a tudattal távozott, hogy a hiper- és megamarketek lelketlen világában van egy hely, ahol az elárúsítást tanácsadással kötik össze. Erre a helyre bizonyosan visszatérnek, ebben nem kételkedtem.

Ahogy az már lenni szokott, nem mindig van minden rendjén. A tehetséges kereskedő a gyártósor mellett dolgozik, az informatikus ruhaboltot nyit, a kőműves takarít, a gépjárművezető biztosít és befektet. Ezzel nem is lenne semmi baj, magam is ismerek olyan volt teherautósófort, aki a biztosításból és befektetési tanácsadásból milliomos lett. De mindnyájan tudjuk, milyen az, amikor a kereskedő nem igazi kereskedő. Az unott tekintet és kedvetlen hozzáállás nagyon jól megkülönböztethető a vásárlóval való törődéstől. Ilyenkor a vásárlón van a választás, elfogadja-e ezt vagy sem. Hogyan döntöttünk volna lapunk egyik olvasója helyében, aki nemrég arról panaszkodott, hogy az egyik városközponti ruhakereskedésben nem voltak hajlandóak elfogadni tőle 2 (!) ötvenfillérest. Miközben 252 koronáért vásárolt. Fel kellett váltania egy nagyobb papírpénzt. De mi van akkor, ha nincs nála több pénz? Vagy ha valaki nem bírja bejárni a fél várost, hogy 50-filléreseitől megszabaduljon? Mindenkinek tudatosítania kellene, kikből él. A japánok az ilyen ügyek intézésére már rég találtak megoldást: erőszak nélkül, finom úton (japánul judo). Ezt a hozzáállást egy ilyen nevű sportágban is megfogalmazták, amelynek lényegét így lehetne leírni: ki merre szeretne menni, arra segítsünk neki. Ezt a mindennapi életben is használhatjuk – és vásárlói dzsúdót űzhetünk. Ha valakinek nem kell a pénzem, akkor nem erőszakolom rá. Olyannak adom, akinek kell. Ha ezt több ember csinálná így, lehet hogy eladónk is felocsúdná arroganciájából, és változtatna viselkedésén. A mi dolgunk – tehát a vásárlóké –, hogy neveljük eladóinkat és kereskedőinket.

Levicky László

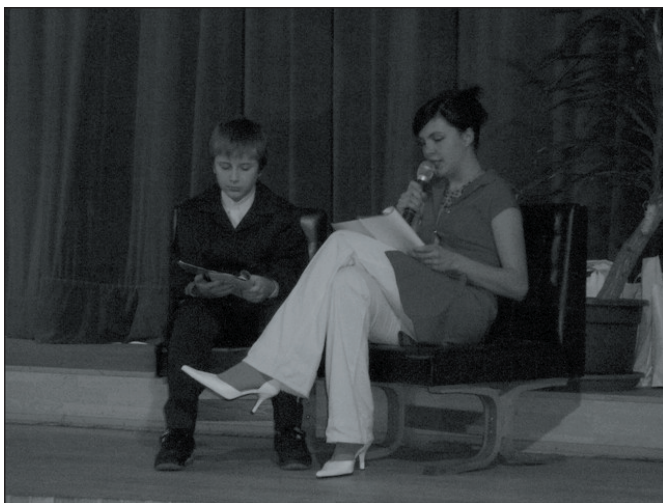
Paprikás - elsőre egész jó!

Azok, akik a vásári forgatagban mégis találtak egy kis szabadidőt, megtekinthették a Paprikás néven futó,

havonta jelentkező kabaréest premierjét. A rendezvénysorozatot számos zenés és táncos előadás, bohózat, közismert s z e m é l y i s é g e k beszélgetései és tombola teszi érdekessé. Az egész ötlet Anton Pižurný, zselízi származású selmebányai költő, író, újságíró fejéből pattant ki, aki már néhány hónapja a szerkesztőségünk segítő

tagja. A cél: fellendíteni Zselíz kulturális életét, a környék adta lehetőségekkel. Az estet maga a rendező és forgatókönyvíró

Anton Pižurný vezette együtt Patrícia Čurgalióval. A programot gazdagították:

a Kincső Néptáncegyüttes, a Happy Girls (a Magyar Tanítási Nyelvű Alapiskola mazzorettcsoportja), a szabadidőközpont

mazzorettjei, Kormosi Gyuszi gitár-roggtonzése, néhány sláger Kotasz Tünde előadásában, Slavo Hrivnák bohózatai és az est vendége Sokol László, aki a tombola támogatója is volt. Mivel ez volt az első kabaréelőadás, az értékelést elhagynám. Minden része sikeres volt. A Kincső nagy sikert aratott, a műsorvezetők rendkívül természetesnek tündek... Más a lényeg: a módszer, ahogy Pižurný az egész rendezvényt összeállítja, esélyt ad a program folyamatos fejlesztésére. Keresik az előadókat és rendezőket, vannak, akik maguktól jelentkeznek... A Paprikás célja felfedezni és fejleszteni a tehetségeket. És ez az, amire a zselízi kultúrának (eddig tabutéma volt) szüksége van. A zselízieknek pedig időre és esélyre van szükségük, hogy a Paprikáshoz hozzácsokjanak. Adjunk a Paprikásnak esélyt, és hagyjuk magunkat meglepni!

(šh)

A bizottság ismét támogatást osztott

A városi dotációs bizottság október közepén ülésezett ismét, és újabb dotációkat osztott szét a városi költségvetésből, ezúttal 512 452 korona értékben.

A jóváhagyott kérvények:
– a Tiszta Forrás Alap részére Karácsonyváras elnevezésű projektumára 49 062 korona (az összköltség 84 062 korona)
– a Blue Art polgári társulás részére Kultúra virtuális érintésre c.

projektumára 48 500 korona (összköltség 87 300 korona)

– a Zselízi Hangok polgári társulás részére Harmonia Sacra Danubiana c. projektumára 6500 korona (összköltség 6500 korona)

– a helyi szlovák alapiskola szülői szövetsége részére Biztonságosan játékok közben c. projektumára 92 390 korona (összköltség 92 390 korona)

– a Zselízi Szlovák Ta-

nítási Nyelvű Alapiskola részére Rendhagyó karácsony – alkotóműhely c. projektumára 16 000 korona (összköltség 16 000 korona)

– A Városi Sportklub részére sporttevékenységre 250 000 korona (összköltség 355 465 korona)

– a helyi református egyházköztség részére épületfelújításra 50 000 korona (összköltség 152 259 korona)

Feldolgozta (ek)

Szenássyra emlékeztek

A két évvel ezelőtt elhunyt Szenássy Árpádra emlékeztek a csúzi kastélyban. Az összejövettel a neves publicista, lap- és könyvkiadó özvegye és lánya szervezte az elhunyt szellemi hagyaték megőrzésének, továbbörökítésének szándékával. Mindazok, akik ismerték, osztotnak a véleményben, hogy Szenássy egy különleges adottságú ember volt. Abban a megtiszteltetésben részesült, hogy elnyerte a Magyar Kultúra Lovagja címet. A bensőséges hangulatú találkozó résztvevői a kötetlen beszélgetések során újabb és újabb példákat tártak felszínre az ötletekből soha ki nem fogyó, a mecénálásra is vállalkozó Szenássy Árpád szerteágazó tevékenységéből. Utolsó író-olvasó találkozóját éppen a zselízi Irodalmi Kávéházban tartotta.

(ág)

A városunk készül az Ister-Granum Európai Területi Együttműködési Csoportosulásba való belépésre

Az Európai Területi Együttműködési Csoportosulások jogi formája az Európa Parlament 1082/2006/ES sz. határozata értelmében lehetővé teszi a regionális határmenti csoportosulások létrehozását különböző EU-s tagállamok területén.

E csoportosulások nemzetközi együttműködést szerveznek és menedzselnek majd. A csoportosulás saját struktúrákat alakít ki, saját alkalmazottakkal rendelkezhet. Az együttműködés megnyilvánulhat a közlekedés vagy az egészségügyi ellátás terén, projekteket vagy programokat menedzselhet a területfejlesztés vagy a kutatás és a fejlesztés terén. Ilyen csoportosulást helyi vagy regionális

szubjektumok, központi kormányok vagy szervezet hozhatnak létre. A tagoknak legalább két EU-tagállam területéről kell származniuk. Egy EU határain kívüli területtel akkor hozható létre határmenti csoportosulás, ha az illető állam törvényei megengedik az együttműködést.

A szeptemberi Eurorégiós polgármesteri közgyűlésen foglalkoztak a Ister-Granum EGTC kialakításának tervével. A Ister-Granum fejlesztési ügynökség igazgatója, Ocskay Gyula szerint: „Az EGTC egy egészen új jogi kategória, egyfajta átmenet a közhasznú szervezet és részvénytársaság között. Az ET rendelete megszabja a keretet, de az adott or-

szágban is el kell fogadni egy erre vonatkozó törvényt. Magyarország már elfogadta (2007. július 7-én) a XIXC/2007 sz. törvényt az európai területi együttműködési csoportosulásokról. A szlovák nemzeti tanács hasonló törvényt tárgyal novemberben. Az eurorégió területén fekvő szlovákiai önkormányzatok a törvény elfogadása után önkormányzati testületük határozatával fejezik ki csatlakozási szándékukat. Az előkészítettség olyan fokú, hogy az önkormányzati döntések megszületése után az Ister-Granum EGTC az első tíz között lehet az EU-ban, ami nagyban befolyásolná a térség lobbypozícióját a 2013 utáni programozási időszakban.” (ev)

Novemberi önkormányzati ülés – előkészület a költségvetés elfogadására

A városi képviselő-testület november 29-én tanácskozott 11. rendes ülésén. A képviselők jóváhagyták az idei költségvetés 4. módosítását mind a rendes, mind a tökeforgalmi, mind pedig a pénzügyi operációk terén. Módosult az alapiskolák és a Vepos költségvetése is. Melczer Gábor képviselő a szolgáltató vállalat módosított költségvetésének megvitatásakor kételyeit fejezte ki a büdzsé-változtatás meg-alapozottságát illetően a közelgő

szervezetváltás miatt, aminek következtében a jövő évtől a vállalat mint a város és az ESinn Kft. közös vállalatként Eurospinn néven tevékenykedik. László Vilmos, a Vepos igazgatója ezzel kapcsolatban tájékoztatta a testületet, hogy a költségvetési módosítást az a pluszbevétel indokolja, amelyre a cég saját kezdeményezésének köszönhetően tett szert. Mivel a cég költségvetési szervezete, a bevétel a városi költségvetést gazdagítja, és a Veposba csak

a cégi költségvetés módosítása nyomán juthat vissza. A képviselők foglalkoztak a jövő évi városi költségvetés tervezetével, amelyhez volt néhány hozzászólásuk. A tervezet végső verziójáról nem szavazott a testület, csupán tudomásul vette a javaslatot. Tudomásul vette a városi könyvtár költségvetésének előzetes javaslatát is. Foglalkozott a Garam zselízi szakaszán befektetők által tervezett kis vízierőművek engedélyezésére irányuló kérvénnyel, amelyet tuda-

másul vett, ám olyan határozatot fogadott el, hogy a rendelkezésre álló információk birtokában nem támogatja az erőművek építését. A továbbiakban a képviselők városi telkek eladásáról döntöttek a Fábik Kft. és a Szlovák Energetikai Művek Rt. számára. Foglalkoztak a határozatok teljesítéséről és az interpellációk intézéséről szóló beszámolóval. Jóváhagyták László Vilmos megbízatásának meghosszabbítását a Vepos igazgatójának funkciójában. (ek)

11. András napi vásár – az eddigi a legsikeresebb

A Béke utca és a Komenský utca részletére vetett röpke pillantás is azonnal igazolja, hogy az idei vásár az eddigieknél is sikeresebb lesz. Napsütéses idő, vásárlókból és eladóból nincs hiány. Ez főleg annak volt köszönhető, hogy ezen a hétvégén az országban csak Zselízen volt vásár. A városháza alkalmazottaiból álló szervezői stáb megállapította, hogy a vásári árusok eddig még sosem tapasztalt érdeklődéssel voltak vásáruk

lyezni, különböző árukinálattal. Az eladók az ország számos részéről érkeztek, még Kassáról és Késmárkról is. 23 vietnami nemzetiségű árus főleg ruhaneművel és cipőkkel várta vásárlóit. Nagy számban voltak jelen kisiparos lakástextil-készítők, kosárfonók, fafaragók és más kézműves termékeket árusítók is. Azon ellenére, hogy tavaly jóval hidegebb volt, a mézbor- és a forraltbor-árusoknak – a hazai fogyasztóknak köszönhetően

Még mindig nincs főellenőr

A zselízi városi főellenőri tisztség betöltésére egyetlen jelentkezési ív sem érkezett be a meghirdetett határidőre. A novemberi már a második terminus volt, mivel az első körben is sikertelenül végződött az ellenőrválasztás. Emiatt a képviselők még a nyár folyamán módosítottak az elvárásokon, ám a várt eredmény elmaradt, senki sem jelentkezett főellenőrnek. Ezúttal a képviselők nem változtattak a feltételeken, a döntést elnapolták a decemberi ülésre. A novemberi tanácskozáson felmerült annak a lehetősége is, hogy ugyanaz a személy lássa el az ellenőri feladatokat több községben is. Mindenesetre a városnak egyre inkább szüksége lenne a főellenőrré, mert az ő véleménye is szükséges a város ez évi zárszámadásához. A további fejleményekről lapunk januári számában tájékoztatjuk olvasóinkat. (ek)

Behatárolták a távlati terveket

A LEADER elnevezésű program előkészítési folyamatának lezáró munkatalálkozója az Alsógaram-Menti Régió Szövetség (AGSZ) keretein belül került sor 2007. november 11-én a zselízi Városi Hivatalban. A találkozón a régió életének különböző területeiről 28 képviselő vett részt – önkormányzati, nonprofit, vállalkozók és a regionális fejlesztés szakértői. Aktuális információk hangoztak el a projekt folyamatáról, a stratégiai terv kidolgozásának lehetséges lépéseiről, a Vidékfejlesztési program elfogadásáról. A megjelentek előterjesztették az AGSZ-t illető távlati terveiket, feldolgozták ennek problémás SWOT-ját és elemzését.

Kulcsproblémákként jelölték meg a következőket: vandalizmus, veszélyérzet, az értékek megsértése, elhanyagolt életkörnyezet, kihasználatlan idegenforgalmi adottságok, hiányzó szolgáltatások, a romák alkalmazkodásának hiánya a többségi társadalomhoz, megoldatlan szennyvíztisztítás, elhanyagolt kommunikációs hálózatok, jelentéktelen ösztönzés (főleg a fiatalok számára), kevés munkalehetőség a lakhelyen, a terület elégtelen propagálása, a lakosok bizalmatlansága a pozitív változásokkal szemben, az itt maradó lakosok alacsony műveltségi szintje.

A fejlesztés stratégiai célját a következőképpen fogalmazták meg a résztvevők: az Alsó-Garam-Menti Régió a 2015-ös évig kimagasló mértékű változásokat ér el a környezet és a lakosok iskolázottsági szintjének javításában, akik számára elegendő munkahelyet biztosítanak a lakhelyükön. *Feldolgozta (ck)*

íránt. A LIDL melletti útszakaszra – melyet a váratlanul sok és megkésett árusok miatt nyitottak meg – senki sem tartott igényt. Végül 235 standot sikerült elhe-

– idén is nagy forgalmuk volt. A 295 475 koronás vásárdíj-bevétel az idei vásárt az eddigi legsikeresebbek közé sorolja.

(sh)

A karácsony titka a szeretet...

→1. old.

Felvillanó gyertyafények: arany, ezüst és hófehér. Csak egyszer egy évben. Melegség költözik szíveinkbe, lelkünket bearanyozza a szeretet. Várjuk a karácsony eljövetelét, szeretetteljes csendességét. Mert a karácsony titka a szeretet. Magunkba tekintve, másokat meglátva próbálunk ilyenkor szeretni. A szeretet értelmet ad életünknek, és abból a felismerésből táplálkozik, hogy valakinek szüksége van ránk. Ettől az érzéstől a lélek jóllakik, és örömet ad egymás életének. Istenem, milyen nehéz is ez! Menyire nem tudjuk szeretni a másik embert, tisztelni, elnézőnek lenni, megbocsátani tudni! Lemondással, áldozattal, apró lépésekkel haladni az életben és örülni annak. Jó lenne megtanulnunk különösebb elvárások nélkül cselekedni másokért. Kis dolgokat tenni, adni, ahelyett, hogy mi mindent szeretnénk megkapni. Csak egy kicsit legyünk jobbak egymáshoz! Vagy legalább próbáljuk meg, és az ég talán valóban egy éjszakán leszáll a földre.

Kívánom mindannyiuknak, hogy a szeretet és a vele járó békeesség tegye széppé ünnepeiket! Kívánom, hogy az ünnepi idő – akár egyedül, akár szeretteik körében töltik a karácsonyt – töltse be szíveiket kegyelemmel!

Mocsy Katalin

Karácsonyi üzenet 2007

Felhívás a megbékélésre

Elsősorban emberek vagyunk. Apák, anyák, gyermekek. Ajándékba kapott időben, saját térben élünk.

Városaink, országaink lakosai is vagyunk. Színeken játszó szírvány jelzi összetartozásunkat.

A szírvány a megbékélés jelképe. A nemzetek közötti megbékélésé is.

A nemzetek mélységben és magasságban terjeszkedjenek. Szélességben ne.

Gyökereink legyenek a koronánk!

Néhány fa magányosan áll. Más fák közös lendületükben összeérnek, és megsimítják egymást. Nem vagyunk egyformák, és ez így van rendjén. Így alkotunk egészséges erdőt.

Nyújtunk kezet a megbékélés jeleként!

A nemzetek nemcsak múltjukban, jövőjükben is élnek. (φ)

Újabb rendbehozandó közterület...

Manapság gyakran esik szó a város olyan területeiről, amelyek mintha senki földje lennének, mintha nem lenne tulajdonosuk, aki gondjukat viselné. Eközben az esetek nem elenyésző részében mintha nem is a pénz, hanem a jóakarat hiányozna, vagy – hogy egy uniós zsargonnal éljünk – a partnerségi összefogás, pl. a város és a lakosok között.

Az egyik ilyen terület, amelyet az önkormányzat és a lakosság összefogása virágoztathatna fel, a Csikókert és a városközpontot összekötő járda melletti rendezetlen zöldterület, a Family Fantázia étterem szomszédságában. A szép fák, a nyugodt környezet, a motoros forgalmat kirekesztő – illetve kirekesztési szándékozó

– szabályozás olyan remek lehetőséget teremtettek egy kis park telepítésére, amelyet kár lenne nem kihasználni. Ez a terület közel van a városközponthoz, mégis nyugodt és csendes, igazi nyugodt oázis lehetne a központ és a Csikókert határán.

Mindössze a telek tulajdonosának beleegyezése, a lakosság összefogása és a város segítsége szükséges ahhoz, hogy

az elképzelés megvalósuljon. Vajon akad-e a városban olyan polgári összefogás, polgári társulás vagy csak néhány elszánt lakos, akik – mondjuk – a helyi nyugdíjas egyesület példáját követve megpróbálják rendbe tenni ezt a kis területet? A nyugdíjasok a Konto Orange bizalmát is megnyerték, a város és helyi vállalkozók segítségével felújították a Hviezdoslav utcai játszótér.

Amennyiben elindulna egy ilyen jellegű kezdeményezés a Csikókertben is, bizonyosan lehetne találni külső forrásokat is, ahogy ez nyugdíjasainknak is sikerült. Ők bebizonyították, hogy Zselízen nem csupán elcsépezt frázis, hogy tanulhatunk az idősektől. De vajon ezt tesszük?

(ev)

Sári-zóna?

Zselízen halad át a Sári-patak, amely csaknem középen szeli át a várost. Jelenlegi képe nem különösen vonzó, medrét benőtték a növények, partjai megközelíthetetlenek.

A városvezetőség elképzelése szerint árnyékot nyújtó fákat és bokrokat lehetne ültetni a folyó partján, amelyek kellemes, hűvös környezetet biztosítanának, és gátolnák a kevésbé értékes növényzet elburjánzását.

A nyári hőségben ez az eddig alig kihasznált közterület remek színhelye lehetne a pihenésnek, sétáknak, gyerekekkel folytatott játékoknak. A Sári-zóna kellemes rekreációs területté válhatna, nem csak a helyi lakosok számára.

(papp)

Zselízi Hírmondó

VIII. évfolyam, 2007. december

Városi újság

ára: 10,- korona

Többségünknek az a meggyőződése, hogy a legjobbat akarjuk

Mi, emberek eltérő nézeteket vallunk, különböző elképzeléseink és vágyaink vannak. Nem található széles e világon két egyforma ember, egyik családban sem uralkodik abszolút egységes nézet mindenről. Mindenki másként képzei el életét, és másként érvényesíti elképzeléseit.

A Teremtő készakarva adott nekünk, a „teremtés koronáinak” szabad akaratot. Meggyőződésem, hogy szabad akaratunk érvényesítésének lehetősége e világ értelme, tehát a Teremtő elhatározása és akarata. Szabad akaratunk nélkül nem lennénk teljes értékűek. Ez érésünknek, felnőtté válásunknak elengedhetetlen eszköze. Saját bőrünkön tapasztalhatjuk, mit is okoz akaratunk, milyen következményei vannak. Ahogy a kisgyermeknek hiába mondjuk, hogy ne érjen a forró tűzhelyhez, saját bőrén kell tapasztalnia, ilyen lehetőség nélkül nem fejlődne, nem tudna felnőni. Itt a karmikus törvény szellemében a szabad akarathoz a személyes felelősség társul tetteink, döntéseink és akaratunk következményeinek viselésében. Az egyik a másik nélkül értelmetlen, és igazságtalansághoz vezetne. Szerényen hozzátenném, hogy személyes és nem kollektív szabad akaratot kaptunk, tehát a felelősség – esetleg vétünk – sem lehet kollektív.

A képviselők és jómagam Önöktől, zselíziektől felhatalmazást kaptunk, hogy a közügyekről döntsünk. Természetes, hogy tizenhármunknak különböző a nézetünk és akaratunk városunk jelenét és jövőjét illetően, ám nézeteinket és elképzeléseinket jóhiszeműen és konstruktívan érvényesíthetjük, illetve így kellene tennünk. Még ha nem is nőttünk fel teljesen arra, hogy „szeressük felebarátainkat”, megpróbáljuk megváltoztatni a hagyományos ellenségeskedést jóhiszemű együttműködésre az általános tisztelet és partneri elfogadás mentén. Vannak köztünk olyanok, akik ezt nem szeretnék, vagy nem értek meg a feladatára. Ez az ő szabad akaratuk, ne haragudjunk rájuk ezért, még próbálkozniuk kell.

Az év folyamán több vihart és törést éltünk át, de eloszlattuk a válságkezelési folyamat és a kényszerfelügyelet viharfelhőit. 2008-ban végre hozzáláthatunk a város tényleges fejlesztéséhez. Az optimális struktúra és személyzeti felállás keresése helyett a lényeg eltolódhat a városfejlesztési program megvalósítása és a kulturális környezet építése felé. Minden tölem telhetőt megteszek, hogy ezen az úton a lehető legtovább jussunk.

Mindenkinek szeretetteljes karácsonyi ünnepeket kívánok.

Pavel Bakonyi, polgármester

TISZTELT OLVASÓ!

A MUNKATÁRSÁK ÉS A KIADÓ, ZSELIZ VÁROS ÖNKORMÁNYZATÁNAK NEVÉBEN SZERETETTELJES, BÉKÉS KARÁCSONYI ÜNNEPEKET, SOK EGÉSZSÉGET ÉS SIKEREKBEN GAZDAG ÚJ ÉVET KÍVÁNUNK.

A ZSELÍZI HÍRMONDÓ SZERKESZTŐSÉGE

A karácsony titka a szeretet...

„Szép karácsony eljön, az ég a földre száll...”

Általános tapasztalat, hogy amint rövidülnek a nappalok, úgy ritkulnak a derűs pillanatok. A nap éltető sugaraival, a fénynek tompulásával valahogy gondolataink is sötétebbek. Így év vége felé mindennapjainkban is nagy a hajtas, a zűrzavar: év végi zárás, takarítás, ajándékkészítés, vásárlás. Mindenki siet, rohan. Aztán történik valami. Meggyűjthetjük az első adventi gyertyát, és valami megváltozik. A hozzánk közelítő ünnep, karácsony ünnepe egyre nagyobb fényességgel világít ebben a nagy-nagy sötétségben.

Békés ünnepeket

Ismét itt a karácsony és az újév. A történesek, sajnos, csupán néhány napra lassulnak le körülöttünk. Ismét telgetem, talán csak úgy, magamnak... legalább most, az ünnepek idején mosolyogjunk azokra is, akiket nem ismerünk. Érintsük meg barátainkat, és nyújtsunk nekik kezét.

Otthon simítsuk meg azok arcát, akiket őszintén szeretünk. Szégyen nélkül csókoljunk kezét azoknak, akiknek az életet köszönhetjük, amíg élnek – ha élnek –, amíg nem késő.

Próbáljuk megtalálni azt, amit az egymás követő generációkon át kérésünk – lelünk békéjét. Kellemes ünnepeket és boldog új évet!

Tisztelettel,

Polka Pál, alpolgármester